

Corine Gantz

Skryto
ve
Paříži

motto

Skryto v Paříži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Corine Gantz
Skryto v Paříži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

Corine Gantz

*Skryta
ve
Paříži*

Praha 2017

Přeložil Jiří Chodil

Mým třem mužům.

Prolog

Paříž, před dvěma lety

Johnny se zase vyfíknul jako opravdový Francouz. Už jen to sako, co na sebe hodil! Dokud ještě žili ve Státech, nikdy tak elegantní hadry nenosil. To Annie na tom byla podstatně hůř. Křivky – ty, na které pyšná být mohla, i ty, co se jimi chlubit už tak moc nemohla – se jí jako obvykle a zcela nefrancouzsky draly ven z vínově červených šatů Chantal Thomass.

Chlapcům dali pusu na dobrou noc a holce, co je měla hlídat, ještě jednou zopakovali, že do postele je má zahnat dříve, než bude deset. Johnny pak rozrazil těžké vstupní dveře jejich pařížského domu a z toho, jak to udělal, z toho, jak měl přitom ramena celá ztuhlá, jakoby vyšprajcovaná prknem, Annie pochopila, že zuří. Neměla ale tušení, kvůli komu nebo kvůli čemu. A tak jenom mohla doufat, že se nevzteká na ni a že to nebude ona, kdo si to, než večer skončí, vyžere.

Noční vzduch, těžký a horký, ji vlhce laskal po tváři. Kráčeli s Johnnym vedle sebe po Rue Nicolo osvětlené staromódními poličnými lampami. Annie se pokusila chytit Johnnyho za ruku, ten ji ale během pár okamžiků zase pustil. „Budeš řídit,“ zastavil se před její dodávkou. „Dala sis skleničku o něco dříve než já.“

Annie se poslušně posadila za volant, Johnny se uvelebil na sedadle vedle ní. Spustila okýnko až úplně dolů, nechala nahou paži volně se klátit venku na dveřích auta, vzduch ji hladil. Jeli teď po Rue de Passy směrem k Trocadéru. Psal se dvacátý první červen, byla noc letního slunovratu a zároveň i noc, kdy se koná Fête de la Musique – Svátek hudby. Noc jako stvořená pro to, aby se v ulicích tančilo, noc pro ivresse et amour, pro opojení a lásku. A Annie pořád ještě doufala, že se této noci dočká trochy z obojího.

Johnny se na sedačce vedle ní snažil v obvyklém zmatku poházených obalů od bonbonů a polámaných dětských hraček zaujmout co nejpohodlnější polohu.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se váhavě. Johnny jenom pokrčil rameny.

Rue de Boulaivilliers a Avenue Mozart doslova praskaly ve švech, všude davy lidí. Jakási žena pohupovala boky v rytmu bonga, bubeníkovi ve stejném taktu poskakovaly na zádech dlouhé blondaté dredy.

„Po večeri bychom si mohli jít zatančit,“ navrhla Annie. „Je noc, kdy by se mělo tančit.“

Johnny mlčel.

Z Place Rodin se vzduchem nesly zvuky jazzu. Na Place du Costa Rica stál uprostřed chodníku jakýsi podivín ve smokin-gu, jeden z těch týpků, které Annie vídávala pískat si operní árie na stanici metra Ranelagh, a z plna hrdla vyřvával Nes-sun Dorma.

„Něco se s tebou děje,“ odvážila se poznamenat.

„Annie..., musíme si promluvit.“

Když konečně „domluvili“, celá se chvěla. Johnny seděl klid-ně a tiše, ruce měl složené v klíně, díval se k zemi jako malý kluk, co ho chytili při nějaké rošťárně. Až na Champs-Élysées se jí dojet nepodařilo. Zaparkovala dodávku na Avenue Vic-tor Hugo, jak to šlo nejlépe, a opřela se lokty i čelem o volant, srdce jí zběsile bilo. Na to, aby dokázala myslet, aby dokázala dýchat, musela vynakládat nadlidské úsilí. Vzápětí ji ale ovlá-dl vztek. Popadla, co jí přišlo pod ruku – hračky, svůj mobil, nějaké staré mapy –, a mrštila tím po Johnnym. V obraně zvedl ruce vzhůru, jako jakási podivná stotřicetikilová gorila, oběť domácího násilí.

„Annie...“

„Okamžitě vypadni!“ zaječela.

„Poslouchej...“

„Vypadni z toho auta, ty zasranej kreténe!“

„Annie, zkus se trochu uklidnit,“ vybídl ji tím teplým a rozumným hlasem, plynoucím hladce a mazlivě jako to nejdražší červené víno. Rukou už ale držel kliku dveří.

Prudce se odtrhla od opěradla, vrhla se k němu a bušila mu přitom do ramene. „Vypadni sakra z mého auta!“

Johnny vyklouzl z auta, zabouchl za sebou dveře, a aniž by se na ni podíval, zamířil pryč.

„Debile!“ zakvílela směrem k jeho ve tmě se ztrácející siluetě.

Bezcílně kamsi jela. Schopnost vidět, cítit, vnímat ji opustila. Kamsi jela, lidi zaplňující ulice ale už neviděla, hudbu neslyšela. Jezdila takhle městem hodinu, nebo snad ještě déle, a celou dobu plakala jako malé dítě.

Trvalo snad celou věčnost, než objela konečně blok, v němž se nacházel domov, neschopná přes slzy stékající jí stále z očí najít místo na zaparkování. Doma. Musí se vrátit domů. Sundala si střevíčky od Manola Blahnika s pětipalcovými podpatky, které si pořídila jenom pro tuto noc, a bosá zamířila přes ulici. Byla vděčna za chlad asfaltu, který cítila pod holými chodidly. Pak se usadila na nejnižším stupínku kamenného schodiště a ještě chvíli plakala. Konečně si osušila oči, postavila se a zamířila po schodech vzhůru.

Na druhém konci Paříže mezitím Johnny se Stevem vyšli z baru v Rue des Pyrénées. Hlasitě se smáli. Steve už skoro nemohl chodit, Johnny se proto usadil za volant jeho jaguaru a s pištícími pneumatikami vyrazil jako šílenec směrem k Périphérique, dálničnímu obchvatu jako had obkružujícímu celou Paříž.

Ve chvíli, kdy Annie vstupovala do domu, byli Johnny a Steve už mrtví.

Janvier (Leden)

1

Tenkrát před deseti lety, to bylo ještě v zemi cheeseburgerů a koblih s dírou uprostřed, to si Annie vůbec nelámala hlavu nad tím, co jí a co jíst bude, nebo nebude. Tehdy to dokázala, teď to ale bylo všechno úplně jinak. Teď pro ni bylo JÍDLO, ano, JÍDLO, psané přesně takhle, velikými, co největšími písmeny, vším. Myslela na jídlo, mluvila o jídle, připravovala jídlo... a přitom jaksi mimoděk nabírala další a další kilogramy, zcela *nehodné* kilogramy, tedy alespoň podle pařížských standardů. Byly to dny, kdy pro ni jídlo představovalo posedlost. Například včera. To klesla na samotné dno kulinářského pekla, když si – a to na prázdný žaludek prosím! – koupila knihu *Bible du Beurre*. Byla to vlastně kuchařka zasvěcená jednomu jedinému – máslu. Jmenovalo se to bible másla a bible másla to opravdu byla, autor máslo miloval, rochnil se v něm a napsal na ně ódu.

A hned téže noci, sotva Annie zahrnala chlapce do postele, sebrala odvalu a zahloubala se do receptu na croissanty. Myslíte si, že se zděsila, když zjistila, že tohle nevinně vypadající pečivo, jež v posledních deseti letech bez sebemenší špetky podezření hltala jako hroch v zoologické zahradě pecny chleba, sestává z devětadevadesáti procent z másla? To si tedy pište! A myslíte si, že jí to zabránilo pustit se do přípravy svých vlastních croissantů? Ani náhodou!

Možná to ale byla terapie. Máslo. Možná potřebovala máslo, snila o másle, brodila se máslem. Potřebovala máslo, protože – a teď to bude znít divně – byla nešťastná.

Otázkou tedy bylo, jestli to, co cítila skutečně, byl více smutek, nebo více vztek. Celkově ale Annie, když už by si měla vybírat, dávala přednost tomu, že za nárůst její váhy o čtrnáct kilo od oné noci, kdy k té nehodě došlo, může smutek, a ne vztek. Na tom, že zapoměla, k čemu se používá rtěnka, nebo že už několik let nebyla u kadeřníka, to sice nic neměnilo, připadalo jí ale jaksí lepší, že za to může fakt, že je nešťastná, a ne pekelně našťvaná.

Bez ohledu na to, jak dlouho a zoufale vyhlížela z okna, Paříž se dneska tvrdošijně odmítala probrat. Bylo šest hodin ráno a dosud ani náznak nového dne. Annie se dnes – znovu – probudila už ve čtyři, nesoustředěná a osamělá. Dokonce natolik osamělá, že zvažovala, že vyšplhá ty troje schody a vytáhne chlapce z postelí na brzkou snídani.

Ještě pořád na sobě měla župan, byla neučesaná a dosud se neumyla, ale sprcha musela počkat. Vodovodní trubky vydávaly při jakémkoliv pokusu přimět je k činnosti kvílivý zvuk připomínající mrouskající se kočku, a kluci se potřebovali vyspat. A tak Annie studovala zdi kuchyně a vysoký strop a zoufale se snažila vymyslet nějakou činnost, pokud možno co nejnáročnější, kterou by zabila nejbližší hodinu. Ale i ta stará dlážděná podlaha byla bez poskvrnky. Sbíрка nejrůznějšího barevného harampádí z blešího trhu na otevřených policích byla dokonale srovnaná. A v dalších přihrádkách zase ležely ve skleněných nádobách ořechy, semínka, hrách, čočka a fazole, všechno pečlivě roztříděno podle barev. Ani tady nebylo co uklízet. Na plotýnce staříčkého sporáku už probublávala kuřecí polévka a na ploše kuchyňského pracovního stolu z carrarského mramoru leželo dvanáct roztomilých miniaturních croissantů, co si je přichystala už v noci, připravených jenjen strčit do trouby a odtud rovnou do pusy.

Ranní kuchyni plnil zvuk bublající polévky, cítit byly kvasnice, vařená zelenina a čerstvě spařená káva. Annie netrpělivě popadla kuchařku a častým používáním hodně opotřebovaný francouzsko-anglický slovník a usadila se k masivnímu stolu

uprostřed místnosti. Začala knihou listovat sem a tam, tam a sem. Konečně její pozornost zaujal snímek ryby obalené do něčeho bílého. Recept se jmenoval *Bar de mer dans sa croûte de sel*. Jenom aby se ujistila, že se nemýlí, rychle zalistovala slovníkem, aby si ověřila, že doopravdy ví, co znamená slovo *croûte*.

Krusta! Samozřejmě. Mořský vlk v solné krustě. Na recept bylo třeba celé kilo hrubě mleté soli z oblasti Guérande, protože použít obyčejnou sůl, to zřejmě podle francouzských mistrů kuchyně znamenalo něco jako hrdelní zločin. Jak si tak četla ten recept, usoudila, že se podle něj nejen nedá nic uvařit, ale dokonce i nakoupit suroviny na jeho realizaci je prakticky nemožné. Perfektní! Zrovna něco takového hledala! Annie popadla kalkulačku s pokémony a prsty se jí hbitě rozběhly po tlačítkách. Už to bylo sice deset let, co přišla do Francie, pořád si ale převáděla recepty z francouzštiny do angličtiny, gramy na unce, centilitry na standardní americké šálky, což byla jednotka, kterou by Francouzi nepochopili, ať by se snažili, jak by chtěli.

Nebylo to tím, že by se snad všechny ty míry a váhy nedokázala naučit, představovalo to její osobní vzpouru, její snahu dělat věci *jinak*. Zaschlé zbytky jídla na tlačítkách přístroje praskaly a skřípaly a ona pocítila podivné uspokojení, když si uvědomila, že i kalkulačka má svou *croûte*.

Recept byl skvělý, pro její potřeby přímo ideální, okamžitě se jí díky tomu zlepšila nálada. Přinejmenším bude moci nechat toho bezcílného bloumání od něčeho k ničemu, protože se zaměstná tím, že bude plánovat, nakupovat suroviny a nakonec komplikovaně péci mořského vlka..., kterého nikdo nebude jíst. Ji to ale zaměstná natolik, že nebude muset myslet. Myslet na peníze, myslet na to, že jí chybějí, myslet na podobné věci. A možná na chvíli zapomene i na ten nekonečný ping-pong v hlavě, kdy jí myšlenky přeskakují sem a tam jako nějaký podivný míček, který se nikdy nezastaví, míček přelétávající sítku mezi dvěma hráči, z nichž ani jeden není

schopen dosáhnout vítězného bodu. Protože tak tomu bylo od té chvíle, co Johnny umřel, pořád... Jeho-vina-její-vina-jeho-chyba-její-chyba-jeho-zrada-její-zrada... Pořád sem a tam, tam a sem, donekonečna.

Ta nehoda, k níž došlo, byla výsledkem jednoduché rovnice – alkohol plus rychlost rovná se smrt – a nikdo se špetkou zdravého rozumu v hlavě by neřekl nic jiného, než že to byla prostě otázka štěstí, či smůly. Ale všechny ty věci, které předtím oné noci řekl on jí a ona jemu, to bylo něco úplně jiného, to nebylo o štěstí nebo neštěstí. Vědět, a přitom předstírat, že neví... Hryzalo ji to u srdce, užíralo ji to zevnitř, pronásledovalo ji to dnem i nocí.

Od předních dveří se ozvalo diskrétní zaťukání. Lucas! A v tíž okamžik si Annie uvědomila, že minulou noc přední dveře nezamkla – zase. *Oh mon Dieu!* Lucas se dostane dovnitř a zase ji bude kárat za tu její *alarmante* nedbalost. Samozřejmě by mohl jít zadem přímo do kuchyně, jako by to udělal každý normální člověk, to ale on ne, on se musí dovnitř drát předními dveřmi, aby měl proti ní municí hned po ránu. Kdo mu vlastně dal právo na to, aby ji kontroloval? Navíc, tohle je šestnáctý pařížský *arrondissement*, ten nejklidnější, nejbezpečnější, nejpokojnější obvod celé Paříže, a soukromá ulice k tomu.

Annie naslouchala, jak se Lucas pokouší otevřít, otáčí koulí, sloužící zvenčí jako klika, sem a tam a pak se do zkřížených a vrzajících dveří opírá celou vahou, jako by jí tím chtěl ukázat, jak věci v jejím domě fungují, tedy spíše nefungují tak, jak by měly. Jak rád Lucas kritizuje všechno, co je v domě v nepořádku! Annie ovšem už dávno pochopila, že ve skutečnosti Lucas kritikou domu nemíří na dům samotný, o ten mu nešlo. Ve skutečnosti totiž kritizoval ji, přímo *ji osobně* za to, jak vede celý svůj život.

Annie si trochu urovnala růžový, notně zvalený a srdíčky doslova zamořený froté župan, který jí chlapani věnovali ke Dni matek. Ten župan byl obrovský omyl, totální chyba, vypadala

v něm jako velká růžová bečka, co by ale jako máma pro své děti neudělala? Kluci museli dát na hromádku všechny úspory, aby jí ho mohli koupit. Rychle si ještě rukou uhladila vlasy a připravila se na okamžik, kdy Lucasův odmítavý pohled padne na to, čemu chlapi říkali „mamáč“, a také na to, že on sám bude na beton oblečený v kašmíru, bude hladce oholený a vonět bude kolínskou Habit Rouge od Guerlaina. Zatímco Annie je cítit po polévce a vypadá jako jeden z těch vagabundů potulujících se po pařížských ulicích a mluvících sami k sobě. Takových vagabundů, kteří by, když by na to přišlo, na sobě klidně mohli mít i růžový župan se srdíčky, a nikdo by se nedivil.

S Lucasem vnikl do kuchyně poryv lednového větru, a to už muž zápasil se dveřmi, aby je za sebou zase zavřel. Pofoukal si prsty, pak vrazil ruce do kapes černého kabátu a jako obrovský, sám sebe litující tučňák se přišoural ke sporáku.

„Dej mi pokoj!“ pozdravila ho Annie nejslušněji, jak si zasloužil.

Lucas došel ke sporáku, podezřívavě nakrčil nos a nasál vůni vařící se polévky, potom natáhl ruce nad hrnec a chvíli je tam podržel v teple. Pak si konečně sundal kabát a poskládal své dlouhé tělo na kuchyňskou židli. „Máš trochu toho mizerného amerického kafe?“ zeptal se nakonec. Lucas mluvil anglicky velmi dobře, ale s těžkým a nezaměnitelným přízvukem. Annie vstala ze židle a obrátila se k němu zády, aby neviděl, že se usmívá. Koneckonců právě teď na něj přece měla mít vztek, stejně tak jako on na ni, to už byla součást každodenní hry. A kdyby Lucas viděl, že se usmívá, celou hru by to pokazilo. Z přihrádky vytáhla kafač s Mickymauzem a kávovou konvici přesunula z pracovního pultu doprostřed jídelního stolu, celou dobu přitom uvažovala, jestli v tom županu nemá moc velký zadek. Ne snad, že by hrnkem o stůl přímo třískla, když mu do něj nalávala kávu, rozhodně se ale nedalo říci, že by to udělala decentně a s elegancí.

Lucas, musela si to opět připomenout, má na mysli jenom její dobro. Je tu teď, v tuto nekřesťanskou hodinu jenom proto,

že ví o její nespavosti, a kdoví o čem všem ještě. Možná vlastně ví skoro úplně o všem. Přijel sem vždycky na šálek kávy před tím, než pokračoval někam, kam takoví pařížští Lucasové, kteří nic nemusí, ale všechno mohou, chodívají, Annie ale měla podezření, že sem chodí z jiného důvodu. Zkontrolovat ji, jestli se vůbec oblékla a aspoň trochu si prohrábla vlasy. A fungovalo to. Nic vás nedokáže dostat do sprchy tak jistě a rychle jako nesouhlasně pozvednuté obočí dekadentně elegantního Francouze.

Annie často uvažovala o tom, proč se vlastně s Lucasem trápí, a stejně tak často – jako třeba zrovna teď – si lámala hlavu tím, proč on se trápí s ní. Od chvíle, co Johnny umřel, podařilo se jí od sebe odehnat celou spoustu lidí, kteří to s ní mysleli dobře. Jak říkala svým chlapcům: Než si vybrat špatně, lépe být sama. Ale zrovna teď ji napadlo, zda to v tomhle případě není vlastně úplně naopak. Zda to nebyl Lucas, kdo vybíral a vybíral, až přebral. A zda by pro něj nebylo lepší být sám než s ní.

Lucas pečlivě studoval hrnek, jako by na něm chtěl pohledem zahubit všechny případné bakterie, nebo spíše proto, aby oddálil chvíli, kdy řekne, co říci přišel.

„Nenabíjejte posly,“ pronesl konečně.

„Nezabíjejte! Říkáme ‚nezabíjejte.‘“

Už to tu bylo zase. Annie cítila, jak v ní roste vztek jako tlak páry v kotli staré lokomotivy. Lucas měl skutečně mimořádnou schopnost ji naštvat. Ne, nebylo to jako *tamten* vztek, ten starý vztek, ten věrný společník, co ji užíral už skoro tři roky. Tenhle vztek byl úplně nový. Nový a pokaždé trochu jiný. A určitě neměl – tím si byla jistá – nic společného s tím, že Lucas jenom náhodou unikl nehodě, která stála Johnnyho život.

Johnny se totiž pokoušel oné noci vytáhnout Lucase ven, Lucas ale chtěl zůstat doma a sledovat *Fête de la Musique* v klicdu a v televizi. Nejlepším způsobem, jak Johnnymu uniknout, bylo dělat se mrtvým, takže Lucas jednoduše nezvedl telefon. „Přijdeme tě se Stevem vyzvednout,“ říkal Johnnyho hlas ze

záznamníku. „Když budeš pořád jenom čumět na televizi, ty ptáku, nic nezažiješ.“

Je jisté, že kdyby pro něj nejeli, k nehodě by nedošlo, Lucas za to ale určitě nemohl. Noviny pak psaly o „krvavé lázni“, ve které uvízlo hned deset aut. Příliš mnoho chlastu, co do sebe Johnny nalil, mu zpomalilo reflexy. Alkohol, nebo také ztráta soustředění vyplývající z toho, jak se s ním předtím pohádala. Ne, Annie určitě Lucase z ničeho neobviňovala, to by byl nesmysl. Jenom by si přála, kdyby dokázala se stejnou logikou pohlížet i sama na sebe, na svou vinu či nevinu.

Důvod, proč se na Lucase zlobila – ve skutečnosti vzteky viděla rudě –, neměl s tou nehodou nic společného a mohl za to stoprocentně jen a pouze Lucas, který se rozhodl strkat nos do věcí, které byly čistě jen její, proto, že se rozhodl jí kontrolovat život.

Lucas vhodil do šálku kostku cukru, zamíchal hnědou tekutinou a pozvedl hrníček k ústům. Rozhlédl se přitom kolem sebe, jako by ho opět vyděsilo to, jak se ocitl v Anniině kuchyni. „Když to půjde dobře, budeš moci dům nabídnout někdy v únoru,“ prohlásil, aniž by se na ni podíval.

Anni začalo štípat v nose a v očích, hned nato se rozkřičela. Ukázala prstem k zásobníku, v němž byly pod biolampami úhledně srovnány tři řady dvoupalcových květináčů. „A co moje rajčata?“ zaskuhrala, neuvědomujíc si, že zvyšuje hlas. Ale bylo to tam, znělo to trochu, jako když se rozpiští myš. „Co bude s nimi? Myslel jsi na ně?“

„To je...“ spustil Lucas, pak se ale odmlčel. „Nenapadá mě žádný zázračný způsob, jak si vydělat dost peněz na to, aby sis mohla dovolit bydlení v luxusní pařížské čtvrti, a přitom vychovávala tři děti.“

„Seženu si práci,“ odsekla.

Lucas si zaujatě prohlížel své dokonale upravené nehty. „Na to ti budou chybět praktické zkušenosti.“

„Zkušenosti, zkušenosti,“ pitvořila se a přeháněla francouzský přízvuk jako Peter Sellers, když hrál inspektora Clouseaua

v *Růžovém panterovi*. „Jsem máma tří kluků, kterým není ani devět roků. Tak to musím mít nějaké *zkoušenosti*. A taky jsem na střední měla závěrečný projev za celý ročník! Copak to nic neznamená?“

„Ne,“ odpověděl Lucas zcela upřímně a povzdechl si.

Samozřejmě, že to nic neznamenalo, to Annie sama věděla nejlíp. Ve Francii to nejspíš neznamenalo nikdy *vůbec* nic a vzhledem k tomu, že k těm jejím patnácti minutám slávy došlo před více než deseti lety a od té doby se nic nenaučila, neznamenalo by to nic už ani ve Státech.

„Tenhle dům je jediné, co nám po té tragédii zbylo.“

„Po tragédii, ke které došlo před třemi roky, Annie.“

S Lucasem to bylo vždycky stejné, připomínalo to stokrát zhlédnutý film, na němž se změnilo pouze to, že ho technici vyčistili a převedli do 3D, herci ale pořád hráli stejné role a vyslovovali stejná slova. Vždycky to byl stejný Lucas. S tím svým aristokratickým držením těla, zasmušilým výrazem, s tím, jak při řeči gestikuloval oběma rukama. Ach, jak byl při tom nechutně a nafoukaně francouzský! Očima mu stále upřeně hleděla na krk. „Dva a půl roku! Kluci to nesou stejně těžce, jako když Johnny umřel. Jsou z toho pořád stejně zkrroušení.“

Lucas na ni unaveně pohlédl. „Ty jsi. Možná, že ty. Kluci už to berou dobře.“

„Nikdo to nebere dobře! Všechny nás to poznamenalo! Na celý život!“ Hlas se jí zlomil a dříve, než tomu stihla vědomě zabránit, se zhroutila na stůl a tiše vzlykla.

Lucas se zvedl ze židle, vytáhl z kapsy kapesník a podal jí ho. Nevšímal si kapesníku, natáhla se místo toho po papírové utěrce, ležící na stole, a vysmrkala se do ní. Lucas k ní přistoupil a neohrabaně ji poplácal po zádech. Slzy, jež jí tekly z očí, ho ale nemohly odradit nadlouho. „Annie, musíš to prodat, protože jinak o ten dům stejně přijdeš a nebudeš z toho mít nic. Nejsi schopná splácet hypotéku. Je mi to moc líto, ale z finančního hlediska nemáš na výběr.“

Annie si otřela oči papírovou utěrkou a vyskočila ze židle. „To neudělám, kčertu!“ vyhrkla. Lucas, uklidněný tím, že slzy již zmizely, se opět usadil na židli a sledoval ji, jak pobíhá po kuchyni, otvírá a zase s prásknutím zavírá dvířka skříněk, vytahuje odtud mouku, máslo a vajíčka a vše to vrství na jednu hromadu uprostřed stolu.

„A teď děláš co?“ pozvedl Lucas obočí. „Co plánuješ? Budeš péct koláče?“

Se zuby vztekle zaťatými, divže si nerozdrtila stoličky, odměřila tři šálky mouky a vysypala je na hromádku. Potěšilo ji přitom, že zvířený bílý obláček dolétl až do prostoru, v němž Francouz seděl. Mávnutím ruky obláček odehnal pryč, ona zatím do hromádky mouky vyhloubila důlek a do něj vhodila několik lžic změkklého másla.

„*C'est beaucoup de beurre, non?*“ poznamenal Lucas.

„Jo, je to hodně másla, a co má být? Je to moje věc, stejně jako ten dům. Mám stovky možností na výběr, stovky tisíců možností,“ vrčela a rozbíjela vajíčka, jedno po druhém, slizkou hmotu z výšky, plop, plop, přidávala ke směsi. Chaos na stole jako by vystihoval její rozpoložení.

„Prosím tě, sedni si na chvílku. Nech toho s těmi vajíčky,“ zaprosil Lucas.

„Raději vajíčka, než aby to byla tvoje lebka, Lucasi. A taky musím platit daně! A elektřinu!“ Teď už prakticky ječela. „A přesto si celou dobu jsem schopna ten zasraný barák držet!“

„Jenom to, co měsíčně vydáváš za potraviny,“ odvážil se znovu ozvat Lucas, „je docela nepřiměřené, řekl bych.“

O čem to Lucas pořád mluví...? A najednou, najednou na ni přišlo cosi jako osvětlení. Právě teď, o půl sedmé ráno. Všechno se to propojilo dohromady: ty úžasné půlměsíčky těsta vyrovnané na pracovní desce, čekající až se promění v nadýchané croissanty, Lucas ve svém designovém obleku, to, jak pořád něco říkal, děti spící v ložnici nahoře nad schody, kávový hrnek s Mickymauzem, otevřená kuchařka, mazlavá hromada uprostřed dřevěného stolu... Annie zvedla ruce umazané od těsta

a podržela je před sebou. Ve vlasech měla mouku, v obličejích nepřítomný výraz jako věštkyně.

„Co se děje?“ pohlédl na ni vyplašeně Lucas.

„Páni, dostala jsem nápad!“ vydechla Annie s očima doširoka otevřenými a náhle bílá jako stěna.

A mozek se jí rozběhl na plné obrátky.

2

Někde tam nahoře na Rue Cambonne zablokoval nákladák oba jízdni pruhy. Závozníci auto vykládali, pomalu a systematicky, hluší ke vzteklému troubení řidičů. Jared to sledoval z okna bytu, čelo tiskl k chladnému sklu a doufal, že se mu tak podaří z hlavy vyhnat bolest a kocovinu. Byl si téměř stoprocentně jistý, že noc nestrávil sám, nikde zde ale nebyla žádná stopa po nějaké ženě. To mohlo věci řádně zkomplikovat. Tedy v případě, že by se s ní ještě někdy někde setkal. *Merde*, pomyslel si.

Nepřítomně si sloupával z předloktí kousky zaschlé červené barvy. Jako by ho tou barvou minulou noc někdo pocákal. Byly dvě hodiny odpoledne a Jared opravdu pochyboval, že by se mu podařilo z kohoutku vyždímat horkou vodu. Nemýlil se, vytékal pouze sotva vlažný čúrek, jako by to měl být trest za to, co v noci prováděl. Vzpomněl si, že poslední žiletka už minule nestačila ani na to, aby si jí odřel tvář více než z poloviny, a taky že nemá žádné cigarety, což bylo mnohem horší. Sprchu a holení tedy bude muset odložit na jindy. Skvrny rudé barvy měl i ve vlasech, na tváři a na hrudi. Jako by hrál paintball a byl při tom úplně nahý. Pokusil se dostat barvu dolů, voda ale byla opravdu příliš studená. Oblečení, které měl den předtím na sobě, našel poházené po celém bytě, což jenom dokazovalo, že tu skutečně nějaká žena byla. Prohrábl si vlasy mokřými prsty a vypadl z bytu.

Bytná v županu a bačkorách už na něj čekala, její drobné vyschlé tělo se mu snažilo zabránit dostat se k výtahu. „*Bonjour, madame Dumont!*“ zahalekal zvesela, provedl obrat o sto osmdesát stupňů a vrhl se ke schodišti.

Capkání bačkor na dřevěné podlaze ho pronásledovalo, jak se ho stará paní zoufale snažila dohnat. „*Mais c'est l'après-midi!* Myslíte si snad, že je pořád ještě ráno? Ne, není. Už je odpoledne. A možná si myslíte, že je pořád prosinec, ale on je už leden a majitelé chtějí za leden dostat zaplacené.“

„Ono není ráno? A já si myslel, že je, když máte na sobě ty bačkory!“ pokusil se s ní s úsměvem zaflirtovat. „Ta barva vám moc sluší.“

Bytná zčervenala, zahihňala se jako malá holčička, pak se ale zase rychle vzpamatovala. „Nájemné! *La propriétaire* chce nájemné!“

„*Bien sûr, madame Dumont. Demain,*“ zavolal na ni a po třech schodech seskakoval dolů.

Zpomalil, teprve když vyběhl ven na ulici. Vtrhl do rohové Café Des Artistes, kde se zastavil u pozinkovaného pultu a začal si prohrabávat kapsy ve snaze najít nějaké peníze.

„*Salut, Jared,*“ zamručel Maurice. Všiml si červené barvy na Jaredově tváři. „Copak, podřízl jsi někoho hned po ránu?“

„*Salut, Maurice.* Jako obvykle.“ Jared přepočítával mince. „Nech si ten croissant,“ zakroutil hlavou. „Ale dej mi balíček gitane.“

„Nechceš croissant?“

„Nemám hlad,“ zalhal Jared.

Maurice by působil důstojným dojmem, nebýt toho, že měl tvář zbrázděnou jizvičkami po akné. Beze spěchu otíral jednu po druhé lahve na polici za sebou a vracel je pak zase zpět na místo. Likér *de Framboise, Grand Marnier, Courvoisier*. Tahle činnost si vyžadovala jeho plnou pozornost, takže rozhodně nespěchal obsloužit Jareda nebo kohokoliv jiného. Konečně, jako by si vzpomněl na dobré vychování, přistrčil před Jareda balíček cigaret Gitanes. Jared nedočkavě roztrhl celofán na

své první krabičce tohoto dne, strčil si cigaretu do pusy a škrtl zapalovačem Zippo, benzin zavoněl. Maurice před něj posunul *café au lait* a tři do papíru zabalené kostky cukru. Dým z cigarety Jaredovi pomalu stoupal nad prsty, mezi nimiž ji držel, uskával kávu a nořil se do typické pařížské kavárenské kafeonie zvuků – syčení kávovaru, chřestění lisu na pomeranče a zuřivé troubení aut venku. Trhl sebou, protože si uvědomil, že ho Maurice oslovil.

„Ten pohovor!“ Maurice to ze sebe vyplivl, jako by to bylo sprosté slovo. „Jak to šlo?“

„Nevyšlo to.“

„Ty jsi neprošel? Vždyť to měla být tutovka!“

„Nejsem natolik zoufalý, abych v jednu odpoledne ve smokingu nějakým panákům roznášel předkrmy,“ zavrčel Jared, dříve než si stihl uvědomit, že Maurice má na sobě bílou košili a černý motýlek, mezinárodně uznávanou uniformu číšníka.

Kdyby Maurice dokázal pohledem zabíjet, bylo by už po Jaredovi. „Tak to ses měl držet té bohaté kočeny, co ti kupovala všechny ty hračky.“

„Nebyla bohatá, akorát chodila dobře oblečená.“

„To je fuk, kdyby ses jí držel, mohl sis teď dát i croissant,“ pokrčil Maurice rameny. „Debilové, co se živí tím, že nosí smokingy, mají na takové věci čuch.“

Jared hodil na pult pár zmuchlaných eur, naposledy zhluboka potáhl z cigarety a pak, předtím, než vyšel ven, rozdrtil nedopalek na podlaze podpatkem.

Maurice se se smetákem v ruce vyštrachal zpoza pultu a začal jím prohánět ten asi tucet vajglů, které se povalovaly na kachličkové podlaze kavárny. „*Connard* – debile!“ téměř neslyšně procedil mezi zuby.

„*Crétin* – kreténe!“ zamumlal Jared a zamířil ke stanici metra.

Oči několika důchodců se nevěřícně rozšířily, když na ulici pohlédly na šarlatovou barvu na Jaredových rukou, ve vlasech a na neoholené bradě. Pár školaček se pobaveně zasmálo, matky je ale okamžitě zpražily pohledy.

Jared kráčel dlouho. Za sebou nechal vůni koření a pach výfukových plynů své čtvrti, pokračoval dále přes bulváry a avenue. Hodně času uplynulo, než vstoupil do čistounkých ulic a mezi honosné domy devatenáctého *arrondissementu*. A po chvíli dorazil na Rue Meynadier, kde se zastavil před třípatrovou budovou. Stiskl jeden ze tří zvonků na panelu u dveří. Lucas D'Arbanville. Držel tlačítko stisknuté tak dlouho, dokud se z interkomu neozval Lucasův zoufalý křik.

„Kdo to proboha dělá tak strašný kravál?“

„To jsem já.“

„Byl bys tak hodný a přestal mačkat ten zatracený zvonek? Pustím tě!“

Lucas otevřel. Na sobě měl upnuté džíny a tričko Lacoste v atypickém odstínu plodu manga. Lucas, ač již bezmála čtyřicátník, vypadal ve srovnání se svým návštěvníkem jako reklama na zdraví a eleganci. Stačil mu jediný pohled, aby se rozesmál. „Vypadáš naprosto nechutně! A co to je za smrad?“

Jared se mlčky otočil ke schodišti, jako že zase odejde.

„Prosím tě, pojď dál, Jaredo, dělal jsem si jenom legraci.“

„Nemám na to náladu.“

„A ještě budeš dělat fóry!“ zavrtěl hlavou Lucas, stále se při tom ale smál. Jared se znovu otočil ke schodům.

„Ale ne, klid, pojď dál, kamaráde.“ Lucas popadl Jareda za paži a vtáhl ho do bytu. Políbili se navzájem na tváře. „Uděláme kafe.“

Jared vstoupil do bytu. Lucas sbíral nábytek z období císařství, což byl styl, který k němu dokonale seděl. Spoustu kousků sice zdědil, to, co si pořídil sám, byly ale skvosty. Na zdi naproti gauči visel akvarel Henryho Millera, což byla na Lucase pořádná divočina, dokazující však, že Annie má na něj pozitivní vliv. Na zbývajících zdech byly vidět staromódní obrazy, mezi nimi ale také tři plátna, která Lucas koupil od něj v době, kdy se Jaredovy abstraktní oleje prodávaly snad rychleji, než stačily uschnout. O nějaké lidské aktivitě v tomto muzeu nasvědčoval otevřený notebook na mahagonovém psacím stole s elegant-

ním zlacením, několik listů vkusného dopisního papíru a pero Mont Blanc se sundaným krytem. Jared, aniž by projevilo patřičnou úctu k Lucasovu skvělému nábytku, zamířil rovnou do kuchyně. Už strkal ruku do kapsy pro gitanky, když najednou dostal lepší nápad.

„Potřebuju cigaretu,“ vydechl a zhroutil se na židli.

Lucas vstoupil do kuchyně za ním. „Snažím se toho nechat. Žádné tu nemám.“

Jared po něm loupal zoufalým pohledem.

„Tak jo, mám tu pár balíčků pro případ nouze,“ vzdychl Lucas. „A tohle, to je nejspíš případ nouze, že jo?“

„*Merde*, to teda je.“

Lucas se obrátil ke kávovaru a začal šátrat v zásuvce pod ním. Konečně odtud vydoloval nový paklík cigaret a podal ho Jaredovi.

„Marlborcky? A lehký? Copak, žiješ si svůj americký sen a uvěřil jsi všem těm sračkám, co se povídají v reklamách? Už ti úplně vymyli mozek.“

Lucas si jeho poznámek nevšímal. Zabýval se zrovna složitým přístrojem a potom vytáhl dřevěnou krabici plnou přepychově vyhlížejících kávových kapslí, které vypadaly jako čokoládičky ze zvlášť dekadentního krámu. „Foukej ten kouř pryč ode mě,“ nařídil Lucas svému hostu. „Jestli ze mě Annie ucítí cigaretu, neuvěří, že jsem toho doopravdy nechal.“

Usadili se naproti sobě u kuchyňského stolu a beze slova srkali espresso z miniaturních kávových hrnků. Jared se tvářil, že si nevšímá pobaveného úsměvu svého hostitele – Lucasovy obvyklé reakce na jeho pokusy ho vytočit. Nějakou chvíli bylo slyšet pouze cinkání lžiček v šálcích. Konečně se Jared rozhodl to ticho prolomit.

„Tak co tvůj milostný život? Dostal ses už Annie do kalhotek?“

„Jarede, mám tě sice rád, ale občas mě pěkně štveš. Vtrhneš sem jako velká voda, smrdíš jako tchoř, málem mi zničíš zvonek, obereš mě o poslední krabičku cigaret a potom urážíš nejdříve Annie a hned potom mě.“

„Měl jsem blbej den,“ pokrčil Jared rameny.

„Taky se mi zdá.“

„Mám hlad. Potřebuju prachy. Potřeboval bych nějakou výstavu. Potřebuju místo, kde bych mohl zůstat. Potřebuju sprchu, co by fungovala. Potřebuju ženskou.“

„Se svými bohatými zkušenostmi milence v nejlepším věku bys s tím posledním problémy mít neměl.“

„Myslím tím, že potřebuju *opravdovou* ženskou. Někoho, na kom by mi záleželo.“ Jared teď v Lucasových očích vytušil záblesk opravdového pobavení. „Jasně, jasně. To je přece to nejdůležitější,“ stačil dodat dříve, než by Lucas stihl říci něco podobného.

Lucas se vztyčil, z ledničky vytáhl máslo, jahodový džem a přírodní pomerančový džus, k tomu přidal půlku bagety a vroubkovaný nůž a všechno to položil na kuchyňský stůl.

„Opravdu jsem slyšel správně? Fakticky chce můj drahý kmotřenec, abych mu radil ve věcech srdce?“

„Prosím.“

„Můžu ti předtím nabídnout snídani?“

Jared souhlasil a znovu, kdo ví pokolikáté, ho napadlo, čím to je, že Lucas, člověk tolik odlišný od něho samotného, tak jiný než kdokoliv další v jeho životě, je tu pro něj stále, a jak se zdá, nehodlá ho opustit.

Annie seděla u tři metry dlouhého kuchyňského stolu ve svém pařížském domě, cítila, jak se jí dělá nevolno, a přemýšlela o tom, k čemu se to vlastně rozhoduje. Seděla tam stejně, jako sedávala každý den, zatímco chlapi byli ve škole, než nastal čas připravovat oběd. Až na to, že ona teď žádný oběd nepřipravovala. Studená polévka na sporáku se proměnila v gigantickou Petriho miskou plnou bakterií a mořský vlk se stal nejasnou vzpomínkou zasunutou kdesi v dávné minulosti. Rozhodnutí již padlo. Annie se cítila... úplně stejně jako člověk, který skočil po hlavě do naprosté prázdnoty.

Konečně vstala a pod hrncem s polévkou zapnula hořák.

Zkusí ji znovu převařit, snad bakterie pochopí, co jim tím chce naznačit. Zoufale si teď sama potřebovala dát něco horkého, tekutého a silného. Něco, z čeho načerpá energii, než se rozhodne začít s tím, k čemu se už odhodlala. Její podvědomí to muselo vytušit už dopředu. To ono ji navedlo uvařit kuřecí polévku, tedy jídlo, které na to, aby překonala nevolnost, teď potřebovala nejvíce.

Kuchyň milovala. Postavená byla před dobrými dvěma stoletími, tedy v době, kdy aristokraté jenom zřídkakdy zavítali do těch částí domů, jež obývalo služebnictvo. Snad díky tomu nebyla kuchyň tak škrobeně formální jako zbytek domu. Prosklenými dveřmi se dalo vyjít do malé zahrádky, okrášlené uprostřed kamennou fontánou. Dveře zůstávaly na jaře a v létě neustále otevřeny dokořán, takže zahrádka se proměnila v přirozené prodloužení kuchyně. Když bylo teplo, mohla si tu Annie vypěstovat všechny bylinky, které potřebovala, a také vůbec nejskvělejší rajčata na téhle straně Seiny. Po jižní zdi se divoce pnul maliník a stará jablona se tyčila k nebi jako stožár a poskytovala nejsladší jablka, navíc druhu, který se na trhu koupit nedal. Stačilo udělat jenom několik kroků z kuchyně, aby se ocitla v jiném světě. Ve své vlastní soukromé rajske zahradě. I teď, v lednu, když rostliny spaly a dveře byly pevně uzavřeny, dokázalo světlo dopadající dovnitř prosklenou plochou udělat z kuchyně to nejjasnější a nejpříjemnější místo v celém domě.

To rozhodnutí jí nebylo podobné. Nebo snad ano? Problém byl v tom, že existovala Annie *předtím* a Annie *potom*, a ona si nebyla jistá, která Annie se vlastně teď rozhodovala. Osoba, kterou byla před Johnnyho smrtí, by byla schopna se takto rozhodnout, co ale s tou novou Annií z doby po Johnnym, na níž si už zvykla, i když ji neměla moc ráda? Čeho byla tahle nová Annie schopná? Ale nebylo tohle její nové já, to já, které bylo temnější, vzteklejší a méně schopné důvěřovat, mnohem bližší tomu, jaká byla *doopravdy*?

Předtím byla schopna se rozhodovat, rozhodovat se o věcech vážných a osudových. A rozhodovat se rychle. Posledních dva-

náct let například prožila tak, jak je prožila, jenom v důsledku jednoho jediného slůvka utroušeného jen tak, v té krátké chvíli mezi hlavním chodem a zákuskem. Měla tehdy dvacet tři let, Johnnymu bylo osmadvacet. Zrovna končil vysokou školu, jí chyběly tři roky. Zašli si na oběd do ošuntělé rádoby italské restaurace poblíž kampusu. Nohou se mu pod stolem s plastovým, červenobíle kostkovaným ubrusem lehce dotýkala klína. Vypadal skoro úplně stejně jako Redford v *Butchi Cassidym a Sundance Kidovi*. Nádherný darebák. Neskutečný a neodolatelný. A kolem vládlo babí léto.

Poznali se na jednom večírku, kde ona byla tou, která ho dokázala rozesmát. Ano, její staré já umělo být pošetilé a svobodné, umělo se smát a umělo rozesmát. Tenkrát v té falešné italské restauraci už měli za sebou několik měsíců naplněných spoustou milování a jenom minimem studia. Fyzicky do sebe zapadali tak dokonale, jak do sebe jenom dva lidé zapadat mohou. Stačily jí dva dny něčeho, co se ani nedalo nazývat vztahem, aby pochopila, že se do Johnnyho beznadějně zamilovala, ale že musí dělat všechno proto, aby to on nepoznal. Nebyla totiž hloupá – Johnny byl hvězda školy, kapitán lakrosového mužstva, kluk, před nímž se všem holkám podlamovala kolena. Annie měla tolik soudnosti, aby si uvědomovala, že jí byl Johnny dopřán jenom na čas. Scházeli se už půl roku, o budoucnosti ale nikdy nemluvili. Nikdy se o ní nepokoušela začít hovořit, věděla, že nemá smysl ji plánovat.

Ten večer, který jí měl změnit život, ve skutečnosti považovala za součást posledního týdne, kdy jsou s Johnnym spolu. Johnny se totiž chystal odjet do Francie, kde se měl stát partnerem v importní firmě svého staršího bratra. Seděli naproti sobě nad lepkavou porcí lilku posypaného parmazánem a Annie měla zlomené srdce, snažila se ale tvářit, jako že se nic neděje.

Johnny nalil do sklenice trochu vína, podal jí ji a počkal, až si usrkne. „Tak co?“ zeptal se a lehce se usmál. „Chtěla by ses vdát?“

Polkla víno a rozkašlala se. „Myslíš jako obecně? Jednoho dne... se správným mužem a ve správný čas...“

„Ne, nemyslím to obecně. Myslím nás dva. Tenhle týden.“

Žaludek se jí zhoupł a potom se zřítíl snad až někam ke kotníkům. Cítla, že jí hoří tváře a z každíčkého póru jí prýští pot. Roztřeseným hlasem vykoptala: „J-já?“

Johnny se rozesmál nahlas.

Život zničehonic nabral v téhle ošuntělé restauraci jinou rychlost. Johnny ji vzal za ruku, cosi jí vtiskl do dlaně a pak jí kolem toho sevřel prsty. Co doufala, že nalezne, až tu dlaň zase otevře?

„To má být nějaký hloupý vtip?“ zeptala se, pokoušejíc se zvládnout hlas i tělo, jež se jí neovladatelně rozechvělo.

Otevřela ruku. Na dlani ležel tenký zlatý kroužek.

Přes stůl, jenž se teď stal středem celého vesmíru, se k ní nakláněl Johnny, zjevně vyvedený z míry výrazem v její tváři. „Co na to říkáš?“ chtěl vědět a naklonil hlavu do strany jako zvědavý kokršpaněl. „Dokážeš se rozhoupat a odjedeš se mnou do Paříže?“

„Já... tohle si asi budu muset rozmyslet,“ podařilo se ze sebe Annie dostat, hrdlo měla sevřené.

„Jasně, v pohodě,“ přikývl. A hned další vteřinu se zeptal: „Tak jak, už ses rozmyslela?“

Zasmála se, současně ale měla co dělat sama se sebou, aby se nervozitou nerozbrečela. Pokud by to měl být kanadský žertík, na který by skočila, byla by v kampusu už navždy odepsaná. Přesto se jí nakonec slzy zadržet nepodařilo. „Nemyslíš to vážně.“

Vzal ji za ruku a pomalu a neuvěřitelně něžně jí nasunul prstýnek na prst. „Myslím to velmi vážně. Řekni ano, nenechávej mě v nejistotě.“

A potom následovalo to jedno jediné slůvko, které jí mělo změnit úplně celý život.

„Ano,“ vydechla.

XXX

Vzali se o týden později, takže do Francie už mohli odcestovat jako pan a paní Rolandovi. Nebyla to velká svatba, jí to ale nevadilo. Johnny měl začít pracovat ve firmě s bratrem, hned jak dokončí školu, a nechtěl si tuhle příležitost nechat ujít. Připravoval se na to už celé roky, učil se celou dobu francouzsky, Annie ale s výjimkou slova bonbon a *vûlevûparlé* neuměla francouzsky vůbec nic. Její rodiče celý nápad s Francií považovali za příšerný, hlavně proto, že to byl *Johnnyho* nápad. Především její matka byla jako nepřítelna.

„Sotva ho znáš!“

„Copak člověk může říct ne, když vyhraje v loterii první cenu?“

„Vůbec jsi o tom nepřemýšlela. Jako bys dobrovolně chtěla přitisknout ruce k rozpálené plotýnce!“

„Ale, nech toho, mami, Francouzi nemůžou být tak špatní.“

„Já ale nemluvíím o Francouzech, kčertu! Ten... dobrodruh... tvoje škola!“

Bylo to vůbec poprvé, co slyšela svou matku klít.

Ukázalo se, že její rodiče se dokáží v životě naprosto dokonale shodnout pouze na dvou věcech – na tom, že se neshodují v ničem jiném a budou se o to do krve hádat, a na tom, že nesnášejí *Johnnyho*. Tvrdili, že je to nespolehlivý a nezralý floutek. Annie dokonce napadlo, jestli to nevychází z toho, že je *Johnny* tak pohledný, jestli muži, kteří své partnerky o tolik předstihují v kráse, nejsou automaticky podezřelí. A taky ji napadlo, jestli si to o sobě nemyslí i ona sama.

Následovala smršť událostí, které si zpětně ani pořádně nedokázala vybavit. Její slibně se vyvíjející (a pořádně drahé) studium se z hodiny na hodinu stalo minulostí. S *Johnnyho* rodiči se setkala až v den, kdy prostá civilní svatba proběhla. A potom už přišla na řadu uplakaná sbohem na letišti.

A tak se z Annie během jedné jediné noci a pár hodin stala vdaná panička žijící v Paříži. Její pokojný a bezpečný život vysokoškolské skleníkové květinčky se proměnil v chaos, zmatek a tvrdou práci. Musela se naučit úplně cizí jazyk v úplně

cizí kultuře. Musela se s tím nějak vypořádat, naučit se rozlišovat *baguette* od *ficelle*, přestože jedno i druhé byla přerostlá houska, a *roquefort* od *reblochon*, byť to byl pokaždé stejný, roztékající se a smrdící sýr. Musela se naučit žít bez rodiny. Musela se naučit, jak o rodinu přicházet. Jak žít bez přátel. Jak o přátele přicházet. A jak je těžké získat si nové, když se vaše schopnosti komunikovat s okolím zredukuje na úroveň cvičeného šimpanze. Musela se naučit starat o manžela, který pořád jenom pracuje. A potom – velmi brzy potom – i to, jak zvládnout jedno... dvě... tři děti. Zatraceně! Musela se naučit postarat se především sama o sebe! Musela se naučit stlát, prát, nakupovat, vařit, chodit s nemocnými dětmi k doktorovi, jezdit Paříží v autě bez automatické převodovky, a to všechno *en français!*

Její rodiče se mýlili. Všichni se mýlili. Potvrdilo jí to desetileté manželství. Ano, Johnny byl možná nezralý, příliš nezávislý, ale způsobem, díky němuž se z každého dne stalo krásné dobrodružství. A určitě, určitě nebyl nespolehlivý. Uvěřila v něj.

Trvalo jí to ale celých těch deset let, než se jakžtakž aspoň napůl usadila ve svém novém životě, než si začala být alespoň trochu jistá. A potom Johnny umřel. Ta smrt přišla tak náhle. Byla příšerná. Všechny šokovala. Nemohlo to být skutečné, nemohlo to být! Cítila se bídňě, bolavě, zoufalství dětí bylo něco, s čím se vyrovnat nedokázala.

A došlo i k něčemu dalšímu. Stačilo jenom pár dní od okamžiku, kdy Johnny zmizel z jejího života, aby pochopila, že byla vývojem událostí připravena o jednu nesmírně potřebnou zkušenost. O normální přirozený proces dozrávání mladé dívky v dospělou ženu. Od okamžiku, kdy dorazila do Francie, navykla si ve všem, co se týkalo světa za zdmi domu, spoléhat se na Johnnyho. Johnny měl v povaze brát si všechny povinnosti na sebe, a ona zjistila, že je snadné a příjemné s tím počítat. Odmetl jí z cesty všechny překážky, přestěhoval ji do Paříže, postaral se o to, aby si nemusela ničím lámat hlavu,

udělal jí dítě. Byla dobrá v tom být mámou, možná byla dobrá právě jen v tom – být mámou, a ničím jiným. O vše ostatní se postaral Johnny. On a jeho bratr Steve se se vši vervou vrhli do práce, nakládali si jí stále více a více, byli nezdolní, neúnavní, nezničitelní. Johnny hodně cestoval po Francii i za její hranice, Johnny se staral do posledního centu o jejich finance – čehož měla hořce litovat již brzy po jeho smrti. Johnny si kupoval a řídil rychlá auta, Johnny se oblékal francouzštěji než Francouzi, Johnny se stal odborníkem na víno, a protože musel bavit spousty dalších obchodníků ze svého světa, navykl si trávit většinu večerů v nejlepších pařížských restauracích.

Annie nikdy moc nechápala, jak významné pro Johnnyho podnikání je bavit všechny ty lidi, jednoho dne ale dostala nápad, že by je Johnny mohl pozvat k nim domů. Slibovala si od toho, že pozná lidi, s nimiž se Johnny stýká. A že bude mít příležitost – ona a chlapci – Johnnyho častěji vidět. Donuce-na okolnostmi a proto, že ji to bavilo, stala se rychle skvělou kuchařkou.

V době, kdy Johnny zemřel, neuměla dělat ve Francii nic, či skoro nic. Její zkušenosti začínaly a končily u děláním dětí, pečování o děti, tlačení kočárků a vaření. Když Johnny... nebyl, byla ztracená, opět. Opět se musela naučit se sama se vším vypořádat.

Se *vším* se ale vypořádat nedalo. Třeba s tím, co dělat pro to, aby si udržela Johnnyho firmu. Ta šla ke dnu a s ní i všechny naděje, co snad mohla mít. Další věci, kterou se musela naučit, bylo vyrovnat se se ztrátami, jež se jen těžko pojmenovávaly. S tím, že si již nemohla dovolit luxus bezstarostnosti, nevinosti, hravosti a důvěry.

Musela se zatvrdit. Zatvrdit ve více směrech současně – musela získat sílu a okorat. Musela se z ní stát silná a tvrdá matka a silná a tvrdá *femme au foyer*, tedy to, čemu Američané říkají „být doma“, ve smyslu starat se „jenom“ o domácnost. Nemohla to dělat jen tak napůl. Musela budovat domov, opravdový domov, i kdyby ji to mělo zabít. Takže o dva a půl roku

později již dávno nebyla tou měkoučkou a voňavou maminkou s kyprými boky a prsy plnými mléka, chráněnou a opečovávanou svým mužem. Proměnila se v ženu-býka, jíž se musel každý (s výjimkou jejích dětí – aspoň v to doufala – a neúnavného Lucase) obávat, jíž by se měl každý vyhnout. Stala se matkou jako Sarah Connorová z *Terminátora*, stejně drsnou jako kůže na jejích dlaních, těžkou jako pytle se sádrou, které vytahala po schodech nahoru, tvrdou jako prkna, jež strkala pod hladový kotouč cirkulárky. Za povinnost si vzala vybudovat pro sebe a pro děti bezpečný domov, pevnější než cihly, tvořící jeho zdi, útočiště, které je už navždy ochrání před jakoukoliv bolestí. Domov – tenhle dům – byl její Velkou čínskou zdí, její Maginotovou linií. Ten dům se stal jejím útočištěm i žalářem, vášní i nepřítelem, spásou i zkázou.

Vetřela si krém do dlaní v místech, kde jí kůže zhrubla nejvíce. Všechno v tomhle domě udělala sama. Žádná práce pro ni nebyla příliš velká či příliš malá. Příkladem byl už jenom ten stůl, u něhož zrovna seděla. Sama ho namořila tím odstínem teplé červeně, pečlivě ho nalakovala a málem se při tom výpary přiotrávila. Dalším příkladem byla schodišťová šachta, kterou rekonstruovala prkno po prknu, a také všechny židle, gauče a křesla v domě. Vyčistila je, poctivě přebrousila dřevěné části, nově je přečalounila.

Měkké lednové světlo pronikající dovnitř skleněnými dveřmi zalilo vše v její milované kuchyni. Pracovní pult z carrarského mramoru udržovala v dokonalém stavu. Původní kachličkovanou podlahu sama opravila směsí písku, lepidla a pigmentu podle sto let starého návodu. Legendární sporák AGA se třemi troubami a osmi hořáky rozebrala na díly, vyčistila a zase sestavila.

Něžné světlo v kombinaci s tichem dopoledne proměnilo kuchyň v cosi, co na svá plátna malovali staří mistři. Zde trávil ty dlouhé osamělé hodiny, než se chlapci vrátili ze školy. Maxenceovi bylo devět, Laurentovi sedm a Paul měl pět roků. Všichni chodili na *Lycée International*, několik bloků od domu.

Díky francouzskému školnímu systému se každý den vraceli na oběd domů, takže Annie mohla dělat, co uměla nejlépe – krmit je a opečovávat... až k smrti. Chlapci za to dávali jejímu životu smysl a řád.

Nepřítel se jmenoval Myšlení. Ne, nepřítel se jmenoval Čas, to, že ho měla příliš mnoho, zejména když byly děti ve škole, a zvláště potom, co začal Paul chodit do školky. Příliš mnoho volného času s sebou neslo příliš mnoho přemýšlení, a to bylo něco, co nechtěla, co nemohla. Už se rozhodla, co si naordnuje jako příští terapii – bude to kombinace toho, co potřebuje nejvíce – musí to být těžké a velké, současně ale levné. Pustí se do obnovy javorové podlahy v předsíni. Už se těšila na všechno to broušení, lepení, restaurování, moření, lakování... na všechno ten kašel a slzy.

Tyhle projekty ale také nemohly vyřešit všechno. Prsty a ruce vykonávaly potřebné úkony samy, jako by byly nadány vlastní vůlí, a mysl měla prostor pro to, aby se zabývala stále stejnými věcmi. A projekty navíc vždycky jednou skončily. Až skončí s podlahou, co bude dělat pak? A co bude dělat teď, když je definitivně a konečně bez peněz?

K penězům se dostali díky Johnnyho rodině, původně v podobě dědictví a v době, kdy byl dolar něco zcela jiného než dnes. S Johnnym Annie navštívila desítky míst, luxusních bytů s bazény a apartmánů s výhledy na Trocadéro nebo na Eiffelovku. Žena z realitní kanceláře na sobě měla úzkou sukni a nohy v botách na jehlových podpatcích kladla pečlivě jednu před druhou, jako by se země na obou stranách vedle ní propadala v rozeklaných útesech do hloubky. Annie ji uměla skvěle napodobovat a Johnnyho to vždycky rozesmálo.

Ten dům uviděli jednoho jarního dne. Žena s jehlovými podpatky ho na seznam zařadila až dodatečně, jako by to byl náhlý nápad. „K prodeji jsme ho dostali až dneska. Ještě jsem ho sama neviděla, ale podívejte se, co se o něm píše... Městský dům s osmi ložnicemi a se soukromou zahradou, přímo uprostřed šestnáctého *arrondissementu*... Prý je na něm dost práce.

Ale ta ulice, co v ní stojí, to je klenot,“ ujistila je šepotem naznačujícím, že úcta a respekt, které cítí, jsou *de rigueur*¹. „Není tam povolený průjezd. A navíc je dům od ulice oddělen branou.“

„Paříž jako z pohlednice,“ zašklebil se Johnny.

„Jsem už jenom z principu proti,“ zakroutila Annie hlavou.

Hned jak ale vstoupili do té ulice, uslyšeli ptačí zpěv místo hluku a ucítili jasmín místo pachu aut. Ulici po obou stranách lemovaly staré sukovité platany. Světlo, jež se linulo skrze jejich koruny, dávalo prostoru atmosféru louky. Žena z realitní kanceláře se belhala po dlážděném chodníku vpřed s hrozivě pokroucenými kotníky a Annie se musela znovu obdivovat tomu, jak se dokázaly Francouzky poddat ztročením elegancí.

Všechny domy v této soukromé aleji byly to, čemu se v Paříži říká *hôtel particulier*, městský dům. Jí ale připadaly jako malé hrady – s těmi dokonalými fasádami, římsami a elegantními střechami, s vysokými okny zakrytými dřevěnými žaluziemi, symetricky rozmístěnými po obou stranách působivých domovních dveří. Jeden každý ten *hôtel particulier* byl krásnější než druhý. Domy byly postaveny za éry barona Haussmanna, muže, jenž na rozkaz prezidenta a císaře Napoleona zbořil a znovu postavil Paříž, a udržovány byly tak, aby se zachovalo všechno z jejich úžasné historie.

Vlastně... vypadaly tak všechny s výjimkou toho jednoho jediného, před nímž se žena zastavila. Ukázala na něj obviňujícím prstem. „Jaká škoda. *Quelle honte, non?*“ obrátila se k nim. Johnny se otráveně zašklebil a loupl po Annii okem.

Annie mu nevěnovala pozornost, právě se totiž zamilovala. Z její tváře se to dalo vyčíst dříve, než si to sama uvědomila. Tento *hôtel particulier* více než dokonale odpovídal termínu „zchátralý“. Okna byla rozbitá, žaluzie úplně chyběly a střecha se na několika místech divže neprolamovala, ale psí víno a vistárie, jež obrůstaly zdi, změkčovaly tvrdost pravoúhlých linií a dávaly domu divoce romantickou atmosféru. Majitelka,

1 Nutné, povinné. Poznámka překladatele.

„*une folle avec ses chats*“, jak ji popsala makléřka, přišla o peníze, přesto se ale odtud odmítla hnout. Nakonec v domě umřela, na což přišli lidé až po několika dnech. Našli ji, jak tam leží, obklopená svými kočkami. To, jak dům vypadal a v jakém byl stavu, ho činilo prakticky neprodejným.

„Bereme ho,“ oznámila Annie.

Johnny se na ni pobaveně podíval. „A to víme dříve, než jsme se podívali dovnitř?“

Žena na jehlových podpatcích poté, co spatřila Anniinu tvář, vycítila příležitost a začala Johnnyho zpracovávat. Podle ní, aspoň jak to říkala, stačilo do toho investovat něco času a něco peněz a výsledkem bude přímo „kvintesence úrovně a luxusu v kategorii možností pařížského bydlení“. Potom žena s Johnnym strávili poměrně dost času tím, že se pokoušeli otevřít domovní dveře, už tehdy byly zkrížené, když se jim to nakonec ale povedlo, měla Annie pocit, že vstoupila do Ali Babovy kouzelné jeskyně.

Dům měl vysoké stropy, oddělené od zdí původní okrasnou lištou, rozpadající se lustry, z nichž se již dlouho, předlouho nikdo nepokusil smést vrstvu prachu. Letité tapety visely v cárech ze zdí a do nosů jim pronikal ostrý pach moči z doby, kdy zde žila ta „stará bláznivá bába se svými kočkami“. Byly tam jenom dvě koupelny s nepraktickými vanami, stojícími na okrasných lvích nožkách, s popraskanými bidety a poničenými vodovodními bateriemi, ale také s úžasnou mozaikovou dlažbou, o níž Annie okamžitě věděla, že ta musí, za každou cenu *musí* zůstat.

Dům koupili. „Něco času a něco peněz“ se stalo jejich heslem. Stačilo „něco času a něco peněz“, aby znovu zazářil štuk zdí. Jenom „něco času a něco peněz“ a dřevěné podlahy se dočkaly své původní krásy. Díky tomu, že k dispozici bylo „něco času a něco peněz“, patra propojilo nové, bezpečné schodiště. Ne, žádný plán pro případ, že by došel čas či peníze, neexistoval. Nebyl zapotřebí.

Teď Annie viděla věci, jak doopravdy byly. Johnny byl její

svět, a dům a synové se nyní stali celým jejím vesmírem. Pouze zde, v tomto domě se cítila bezpečně, bez ohledu na to, jak to bylo omezující, bez ohledu na to, kolik ji to stálo. Pouze zde, v tomto domě se cítila ženou schopnou rozhodovat o vlastním životě. Když zde, v tomto domě vařila, stavěla, škrábala či brousila, cítila se být schopná, cítila se být na svém místě. Když se zde plně zaměřila na to, co bylo podstatné – na dům a na chlapce –, nemusela si připouštět otázky, otázky týkající se Johnnyho, otázky, co by se s ní bylo bývalo stalo, kdyby Johnny neumřel, otázky vztahující se k hodnotě sebe samotné, k riziku spojenému s tím, když někoho milujeme a věříme mu, otázky o smyslu života zbaveného důvěry a lásky. Od oné noci před dvěma a půl rokem si připadala jako někdo, kdo se k smrti bojí výšek, osudem je ale přinucen žít ve vysokánské věži.

To, k čemu se nyní rozhodla, se mohlo zdát nečekané u člověka, který se tak pečlivě vyhýbal kontaktu s vnějším světem, ve skutečnosti to ale bylo přesně naopak. Ve skutečnosti to byl jenom skromný ústupek, jenom úlitba v rámci toho, aby vše zůstalo při starém. Aby vše dopadlo, jak si Annie přála ze všeho nejvíce. Přála si *zůstat doma*. Zůstat doma, zestárnout zde a jednou zde zemřít jako stará, velmi stará bláznivá bába, obklopená svými kočkami...

3

Lola otevřela dokořán okno, aby vylepšila feng šuej dispozice hlavní ložnice, pak si ale vzpomněla na článek v jogínském časopise, kde se psalo, že vzduch v jižní Kalifornii je nejhorší v celé zemi, a zase okno zavřela. Určitě se to ale týkalo i Bel Air se všemi těmi stromy? Ne, to museli myslet oblast Port Area nebo San Fernando Valley. Lola roztáhla podložku a usadila se na ni k několikaminutové meditaci. Kousla se do spodní-

ho rtu. I dva dny po injekci ho pořád měla celý ztuhlý a rozbolavělý současně. Ze schodů vedoucích do patra z kuchyně byl slyšet mlýnek na kávu a lomoz pánví, Serena, hospodyně, připravovala snídani. Lola napřímila záda a zavřela oči. *Nadechuj se. Vydechuj.*

Z toho, jaký rámus dělal Mark v šatně, Lola pochopila, že je pořád naštvaný. „Proč v tomhle zatraceným baráku nemůžu nikdy nic najít?“ vrčel.

Uvolnila paže a položila si ruce dlaněmi nahoru na kolena. *Nadechuj se. Vydechuj.* Ať už bylo třeba najít cokoli, s největší pravděpodobností se to skutečně vždy nacházelo někde jinde, daleko a na co nejnepravděpodobnějším místě. Způsobeno to bylo neustávající válkou mezi hospodyní a chůvou o to, kdo má na starosti vedení domácnosti, ukládání věcí do šaten a skříní. Každá z nich přitom vycházela ze své vlastní – od té druhé se naprosto odlišující – logiky. Lola pro to, aby se věci nacházely na svých místech, udělala málo či skoro nic. Spíše se vždycky pokorně přizpůsobila a pokoušela se jakžtakž řídit „svůj štáb“. Rozhodně se nemohla považovat za nějak zvlášť dobrou hostitelku, či ženu v domácnosti. Nebo, jak ji občas ironicky nazýval Mark, „generálního ředitele domácnosti“, případně „manželku na plný úvazek“.

„Lolo!“ zaryčel Mark. Vyskočila a utíkala se schovat do své koupelny. Podívala se do zrcadla a dotkla se špičkou ukazováčku rtů. Byly tuhé a jakoby dřevěné. *Vypadám lépe, nebo směšněji?* Stěny zdobila její vlastní tvář z titulních stránek *Cosmopolitanu*, *Elle* a *Marie Claire*. Dvacet let života vylepených na stěnách koupelny.

Za poslední rok se všemi těmi bolestmi hlavy kvůli Simonovi pořádně zošklivěla, naštěstí jí zůstala její postava. Inkoustově černé vlasy měla ostříhané nakrátko, jak se to zrovna nosilo. Byla vysoká, hubená, ale měla velká prsa – zaplácena hotově, jak často říkal Mark. Bylo jí už skoro čtyřicet, ale pořád se za ní na ulici otáčeli.

Nechala Marka, ať si hledá co chce, potichoučku se vyplížila

z koupelny a oblečená ve cvičebním úboru na jógu se vydala dolů po schodech. Schodištní šachtou bylo z kuchyně slyšet rachot hrnců a pánví jasněji. Možná to bylo způsobeno výškou stropů, ale žádným kobercům se nikdy nepodařilo ztlumit rámus, který se ozvěnou rozléhal po chodbách. Mark tenhle panský dům, tenhle „zámek“ ovšem miloval, každou z jeho 7 640 čtverečních stop. Řekl, že jí nikdy nebude nic chybět. Tím samozřejmě myslel z materiálního hlediska.

V kuchyni Lola našla Tamaru, pětadvacetiletou jihoafrickou chůvu, jak krmí Simona, usazeného ve vysoké dětské židličce. Lia se nestačila obléct tak, aby mohla odejít do školy, a vlasy si ještě také neučesala. Lola už předchozí den pomohla své devítileté dceři vybrat si dvě varianty oblečení pro tento den, aby předešla hysterickému záchvatu hned po ránu, ale nepomohlo to. Lia na sobě měla něco úplně jiného a zrovna teď vztekle bodala lžící do misky s cereáliemi a odmítala se komukoliv podívat do očí. *Je vztek vrozený, nebo se mu člověk musí naučit?* Lola políbila Simona a slízla mu z tvářičky trochu pudinku, který mu tam ulpěl. „Chutnáš dneska skvěle,“ pochválila ho. „Mami, to je nechutné,“ zavyla Lia.

Lola políbila dceru na temeno. Shora se ozval Markův hlas, zaduněl a rozechvěl ticho celého domu, na bílém lino-leu, pokrývajícím podlahu, jako by zaskřípěl. „Kde mám tu zasranou košili od Donny Karan?“ Všichni v kuchyni – Lola, děti, Serena i Tamara – na okamžik ztuhli.

„Musí být v šatně,“ ozvala se konečně Lola.

„Není tam, do prdele! Ta bílá! Kde, kurva, je?“ Markův hlas dál duněl ze schodiště. Lola se usmála na Serenu, která ale neměla odvalu se na ni ani podívat. Simon vztáhl ručičky k matce. „Vednout.“

„Nebudu tě teď nosit, miláčku. Musíš dojít snídani.“

Simon se už ale sám drápal ven ze židle, takže hrozilo, že ji převrhne a spadne s ní na zem. „Vednout! Vednout!“ Tamara ho vytáhla ze židličky a postavila na zem.

Pediatr si pořád nebyl jistý, jestli to, čím Simon trpí, jsou

noční můry, nebo noční děsy. Copak je v tom nějaký rozdíl? Když byla Lola naposledy se Simonem u lékaře, ani nevěděla, kde začít se seznamem toho, co ji na něm znepokojovalo, a připadala si jako úplný idiot. Doktor si ji se zájmem prohlížel a pak pro Simona předepsal dostatek lásky a klidné prostředí. V té chvíli si Lola připadala jako ta nejhorší matka na světě a měla pocit, že to o ní doktor ví. Zařídila se ale podle toho, co jí doporučil, a nechávala Simona po většinu dne doma s chůvou. Vycházky mimo dům omezila na cesty do blízkého parku a úplně ukončila návštěvy kurzů Maminka a já, kde se setkávali s jinými matkami a dětmi. Myšlenka, že by Simon navštěvoval nějaké předškolní zařízení, v podstatě nepřípadala v úvahu.

Simon měl ruce upatlané od čokoládového pudinku, takže ho Lola popadla v poslední chvíli, než by se dostal k bíle polstrovaným kuchyňským židlím. Rozhodně se jí nechtělo pískat zápas mezi Serenou a Tamarou o to, která z nich se postará o jejich vyčištění. Když popadla Simona pod pažemi a zamířila s ním ke kuchyňskému dřezu, jeho malé tělíčko se vrtělo a zmítalo. Markův hlas teď duněl z ložnice nad schody. U dřezu si Lola posadila Simona na jedno koleno. V okamžiku, kdy pustila na Simonovu ruku teplou vodu, si uvědomila, že košile, kterou Mark hledá, je v prádelně. Zmocnila se jí hrůza, a zatímco otírala Simonovy ruce kouskem hadříku, který jí podala Tamara, horečně uvažovala.

„Co kdyby sis vzal tu košili do Armaniho, drahý?“ zavolala. Samotné jí zněl vlastní hlas vyděšeně a kníkávě. „Nebo kdyby sis vzal nějakou jinou, cos ji měl na sobě tenhle týden? Všechny jsou vyprané, vyžehlené, připravené na to, aby sis je oblékl.“

Slyšela Marka řídit se dolů po schodech. Vpadl do kuchyně, byl rudý v obličeji a v ruce držel dobrý půltucet bílých košil. Tamara a Serena mu rychle uhýbaly z cesty. Prudce se zastavil u kuchyňského ostrůvku naproti Lole. „Chceš mně říct, že jsi nedala vyprat tu bílou košili?“

Lola postavila Simona na zem a jemně ho popostrčila, na

což dítě reagovalo tím, že ji objalo kolem nohy. „Taky by sis mohl vzít některou z těch nových, víš jak...“

„Mám před sebou mimořádně důležité jednání,“ vyštěkl Mark. „Jedinou věc, kterou jsem po tobě chtěl, bylo, aby ses mi na to postarala o pořádný hadry!“

Lola pohlédla na Tamaru s prosebným výrazem. Chtěla, aby dívka odvedla Simona z místnosti. Tamara instinktem vytušila, co bude následovat, takže už sama vyrazila vpřed, jenže Simon se odmítl nechat zvednout a přitiskl se pevněji k Lolině noze. Tamara ho musela odtrhávat, zatímco Mark přistoupil k Lole tak blízko, že cítila vůni jeho zubní pasty a jasně viděla všechny póry na obličeji. Pohledná, čerstvě oholená snědá tvář, blyškající se zuby... tvář vítěze. „Máš nějaký důvod, který bych měl znát, proč jsi tak neschopná?“ ušklíbl se.

Lola pohlédla na hodiny, na Simona zmítajícího se Tamaře v rukou, pak na Liu, která se vystrašeně přišourala do kuchyně, aby jí matka zavázala boty, a potom znovu na hodiny. Mark se podíval na Liu. „A ty chceš co?“ Lia pohlédla k zemi na volné konce tkaniček v botách. „Devět roků máš, a boty si zavázat neumíš? Je snad celá tahle rodina postižená, nebo co?“ Lia se sklonila a začala si zavazovat boty. „Potřebuju tu košili!“ zajechel Mark. „Dejte mně tu košili!“

„Je v prádelně,“ zamumlala Lola. „Budu hned zpátky. Neopozdíš se kvůli mně.“

Lola vnímala, jak Markův vztek narůstá, jak se sytí sám sebou. „Že se neopozdím?! Pořád, pořád tu *něco* nefunguje, a jenom kvůli tobě! Nic v tomhle domě není tak, jak bych to potřeboval. Vždycky si jenom vyžeru to, jak jseš neschopná!“

Kdyby na ni byl fyzicky hrubý, bylo by to jasnější, čistější. To, jak se choval, bylo tak matoucí, tak nepochopitelné... Možná někdy později, odpoledne nebo večer, si řeknou, že v něm jenom „bouchly saze“. Třeba se tomu dokonce zasmějí, třeba se tomu dokáže zasmát i ona sama. V tuhle chvíli ale cítila... strach. Ale strach z čeho? Z toho, že se Simon a Lia stanou svědky toho, co Mark může říct či udělat? Strach z toho, že

všechno to, co o ní říká, je pravda...

Její mlčení ho rozzuřilo ještě více, nebyla ale schopna cokoliv říci. Ne s dětmi v jedné místnosti. Jak jeho vztek narůstal, cítila se stále paralyzovanější a bezmocnější.

„Uklidni se, prosím,“ dostala konečně ze sebe.

„Cože mám udělat?“ zahulákal. „Tak co, máš nějaký důvod?“

Pokoušela se najít správná slova, jimiž by mu to všechno vysvětlila. „P-protože to ne-nemůžu zvládnout?“ vydechla konečně. Vyslovila to, jako by se ho ptala. A jako by si svou otázkou rovnou sama odpovídala.

„A co konkrétně nemůžeš zvládnout? Plnit základní úlohy jako moje manželka?“ Ztlumil hlas a naklonil se k ní ještě blíže a cedil jí slova mezi zuby přímo do ucha, dokazoval, že se může ovládnout a ušetřit děti toho, aby slyšely, co jí chce říci. „Jestli to nemůžeš zvládnout, tak to se potom, kurva, rozvedme. Chováš se jako všechny ty tvoje kámošky zlatokopky, co chtějí svoje manželky vysát dosucha. Nevím, kurva, na co jsi čekala tak dlouho.“

Rozvod, to slovo. Opět se ocitlo na scéně, jen tak. Ne, teď už Mark nemluvil o nějakých košilích, teď mu šlo o to, že mu to ráno nechtěla udělat. Plnit svou *základní úlohu jako jeho manželka*.

Lia už stála přede dveřmi, najednou celá žhavá jít do školy. Zázrak. Dokonce si jakžtakž učesala vpředu vlasy, vzadu ale pořád připomínaly vrabčí hnízdo. Sama si našla školní batoh a bundu a oblékla se. Tvářičku měla bledou a staženou. Z dálky bylo slyšet, jak Simon ječí. Stále se pokoušel dostat se z Tamarina náručí. Serena s nepřírozeným zaujetím otírala žulovou kuchyňskou desku.

„Jedu pro tu košili,“ vyhrkla Lola a jako blesk vyrazila s Liou v závěsu k předním dveřím. Simonovi se v tu chvíli podařilo osvobodit, znovu se pověsil Lole na nohu. Sklonila se, za chůze ho zdvihla a pevně stiskla, druhou rukou popadla kabelku. Všichni tři se hnali k autu, Mark zatím po kuchyni mrskal

košilemi a ramínky na všechny strany.

Když se ocitli v bezpečí za zavřenými dveřmi auta, pocítila Lola úlevu. Teď musela už jenom vyzvednout košili, zavést ji zase domů a pak zamířit ke škole. Celkem by jí to mělo zabrat tak deset minut. Lia sice do školy přijde pozdě, ale co se dá dělat.

Pomalou jela příjezdovou cestou. *Nadechnu se. Vydechnu.* Očistné dýchání. Jogínské dýchání. Tu nejhorší část rána má za sebou. Večer se bude Mark nejspíš chovat, jako by se nic nestalo, nebo na to téma bude dokonce dělat vtipy. O jeho frustraci kvůli tomu, že mu to Lola nechtěla dělat, se nejspíš mluvit nebude. Mark by jí ale měl klidně vysvětlit, kvůli čemu se doopravdy tak naštvál. Měl by jí dát seznam toho, čím ho zklamala, a ona by mu uvěřila. *Nadechnu se. Vydechnu.* Tuhle noc mu ho vykouří.

Polkla, aby potlačila touhu se rozplakat. *Klid.* Tiše si to zopakovala. *Mám možnost se rozhodnout, jak se budu cítit. Můžu se rozhodnout, co budu říkat, a můžu se rozhodnout, co si budu myslet.* Podívala se do zpětného zrcátka na děti vzadu. Lia seděla vzpřímená, jako by spolkla pravítko, tvář měla bledou a ústa pevně sevřená. Simon si žvýkal rukáv svetříku, měl ho už celý promáčený. Zabočila na Sunset Boulevard, naplněná plíživými pocity, které ji v poslední době neustále doprovázely a které neuměla správně pojmenovat.

Althea se rozhodla dopřát si jablko, jímž se její mysl zabývala celé dopoledne. Prošla prázdnou kuchyní, v níž si kromě čaje nikdy nic neuvařila, a otevřela chladničku. Citrony, jablka, zažívací soda. S jablkem se vrátila ke konferenčnímu stolu, ve skutečnosti jedinému stolu, který v bytě měla, a položila jablko na velký táč uprostřed. Zadívala se na obrazovku televize a přitom rozkrájela jablko na čtvrtky, ty čtvrtky potom na další čtvrtky. Všechno to prováděla dlouhými, zručnými prsty, které ale jako by ani nebyly její. Další půlhodinu pak jablko zvolna žvýkala, nepřipouštěla si přitom žádné pocity.

Když později zamířila k rodičům, nepotkala cestou živou duši.

Půlku Ohia zpustošila sněhová bouře a ledový vítr byl nemilosrdný. Šla co nejbližší k budovám, aby ji kryly před vichrem, dlouhé rudé vlasy jí ale přesto šlehaly do tváří jako bič. Byla tak lehounká, že by jí mohl vítr odnést. Lehounká a drobná, pořád ale ne tak lehounká a drobná, jak by chtěla být. Měla brzy oslavit teprve pětadvacáté narozeniny, kvůli vyčerpání a úzkosti, které se prohlubovaly každým krokem, se ale cítila na osmdesát.

Chvilku postála přede dveřmi, pak se ale odhodlala vstoupit. Otec, s nakřivo nasazenými brýlemi, spal v křesle před řvoucí televizí. Althea zauvažovala, jak je to vlastně dlouho, co si táta začal dávat šlofíka už před jídlem. Z kuchyně byl slyšet hluk. Její matka, Pamela, zrovna vařila. Althea sebrala sílu a stiskla kliku. Matka, tak mohutná, tak důvěrně známá se pohybovala sem a tam těžkými dunivými kroky, pod nimiž se země prohýbala, dýchalo z ní podráždění. Althea se pokoušela nedívat se jí na obrovská třaslavá stehna či na mohutné, vyvalené břicho. Políbila matku na tvář, nedočkala se ale obdobně láskyplné odpovědi.

„Co ti trvalo tak dlouho? Teď se nedočkáme oběda dříve než v jednu! Celý den máme pokažený. A do večere nám nestačí vyhládnout!“

Althea, která přišla pozdě úmyslně, se ani nesnažila zjišťovat, proč bude celý den pokažený a proč tak záleží na hodině, kdy se bude jíst, vzhledem k tomu, že se od oběda do večere stejně nemělo nic dít. Uvažovat o něčem takovém byl zločin, něco zcela nepřijatelného. „Nemám vůbec hlad. Stačil by mi nějaký salát, najíst bychom se mohli třeba hned, co na to říkáš?“ navrhla.

„Dělám kachnu à la orange! To je francouzsky. Bude k ní sladká pomerančová omáčka a nudlový pudink.“ Pamela proklála dceru nepřátelským pohledem, výraz v její tváři varoval. „Tvůj oblíbený.“

Tím, že chodila na návštěvu jednou týdně, připravovala Althea matku o její největší radost – vykrmovat ji. „Díky, mami,“ zamumlala a uvažovala, jak se jí tu věc podaří spol-

nout.

„Oloupej ty pomeranče, jestli můžeš.“

Althea se zkroutila na kuchyňskou židli, vzala si od matky ostrý nůž a začala jím dělat po obvodu všech pomerančů mělkou drážku. Potom palcem sloupila slupku a pokládala na stůl jednu oranžovou spirálu za druhou, zoufale si přitom lámajíc hlavu, co zajímavého může říci. „Sandra mi říkala, že slyšela, že letos nedostanu žádné prémie. Řekne cokoliv, jen aby mě naštvála.“

„Sandra? To je to děvče s tou skvělou pletí?“ chtěla vědět matka.

„To je holka, co mě nenávidí, protože je tlustá.“

Pamela sebrala ze stolu pomerančové slupky a hodila je do odpadkového koše. Althea se mezitím snažila přijít na to, co se matce na jejím vyprávění vlastně nelíbilo. Podala Pamele poslední oloupaný pomeranč a sepjala na stole ruce, nůž přitom držela svisle mezi spojenými dlaněmi. Ve skutečnosti se se Sandrou o ničem takovém nebavila. Nejspíš s ní za posledních pět let nepromluvila ani slůvko. Sandra bylo jenom jméno spojené s osobou, sedící v sousední kóji. Althea sem chodila proto, aby matce naplnila smysl jejího života – krmit ji svým jídlem – a aby jí zprostředkovala okolní svět. Ve skutečnosti byla sama od toho skutečného světa natolik odpojená, že si musela týden co týden, pokaždé když se za rodiči vypravila, připravit, o čem bude mluvit. Jen pak mělo smysl sem chodit. „Sandra se, když dojde na jídlo, nedokáže kontrolovat. Je to tragédie!“ dodala.

„Má ale tak milou tvář!“ Matka se vždy stavěla proti ní, hájila i úplně neznámé lidi.

„Je to mrcha,“ zaprotestovala Althea automaticky.

„Pro tebe je každá mrcha.“

Pamela strčila do kastrolu syrovou kachnu a ta začala v bublající směsi margarínu a oleje hnědnout. Tuk prskal od sporáku na všechny strany. Althea se na židli přikrčila.

„A co ten tvůj bývalý?“ chtěla vědět Pamela. „Mohl by o tobě

začít říkat nějaké škaredé věci.“

„Tom byl chudák. Měla jsi pravdu.“

„Říkala jsem ti, že vám to nevydrží,“ zafuněla matka, zjevně potěšená, že se nemýlila.

Ve skutečnosti to byla Althea sama, kdo nechal vymyšleného Toma zmizet ze scény. Už se stával jejich „vztah“ příliš vážný, takže udržovat v hlavě všechny jeho peripetie bylo nad její síly. Rozpad tohoto vztahu jí dal vítanou záminku pro vynechání několika návštěv u rodičů, oficiálně truchlila a potřebovala být sama. Těch pár týdnů, kdy za nimi nemusela, to byla úleva. Na jednu stranu sice úleva, na druhou stranu se jí ale přece jenom dotklo, že rodiče neprojeví snahu jí zavolat nebo ji sami navštívit. Byli natolik zahledění sami do sebe, natolik sobečtí a neteční, že je opravdu nezajímalo, jak se cítí? Co si pamatovala, byla to vždycky ona, kdo měl za úkol zajímat se o ně.

Když pak konečně seděli u stolu, zhltala Althea všechno, co jí matka naložila, a zaplavila ji očekávanými komplimenty týkajícími se toho, jak skvěle umí vařit.

Během oběda se Althea jenom dvakrát musela omluvit a zajít se na toaletu vyzvracet. Když se vrátila, zarudlá, ani jeden z jejích rodičů nepovažoval za nutné odtrhnout oči od televize.

Pokud by Annie pronajala tři pokoje, měla by z toho tolik peněz, že by tím pokryla všechny náklady. Pokud by pronajala i čtvrtý pokoj, byl by to bonus navíc. Vyřešilo by se tím tolik problémů, že by to bylo více než splněný sen. Nemusela by prodávat dům, nemusela by se stěhovat, nemusela by si hledat práci, nemusela by se vracet do školy. A jak by nejspíš řekl Lucas – a ona se odtěď rozhodla poslouchat, co říká –,

nemusela by už z domu nikdy vytáhnout paty. Její plán měl další pozitivum. Nejenže by jí dal finanční nezávislost a svobodu, navíc by ji plně zaměstnal, takže by neměla na nic jiného čas. A jako další bonus navíc, tenhle plán by mohl definitivně umlčet Lucase. Další krása. Samozřejmě, že plán měl i své drobné mouchy. Musela by se začít stýkat se *skutečnými* lidmi. Opravdoví lidé by vstoupili do jejího, zatím vždycky jenom *jejího* prostoru. Myšlenka na to kolem ní bzučela jako neodbytný komár.

V kuchyni upravila osvětlení nad sazeničkami. Srdce se jí svíralo úzkostí, mozek pracoval na plné obrátky. Má to udělat? Měla by to udělat. Musí to udělat! Uvažovala nad tím, co tomu asi řekne Lucas. Přehrávala si nejrůznější scénáře, v nichž se jí dařilo ho přesvědčit, aby jí pomohl. To, že by mohl být proti, jí v jejím rozhodnutí jenom posilovalo. Tak jo, budou tu lidé, ano, budou. Cizinci v jejím domě. A co má být? Vždyť přece bývala společenská, nebo ne? Co se změnilo? Bylo to snad to její nové já? Nebo to bylo její já, které bylo přítomno vždycky? Cizinci by nakonec mohli být fajn. Opravdu fajn.

Na sazeničkách už začínaly být dobře patrné miniaturní lístečky. Zeleninu se naučila pěstovat, když byl Johnny naživu. Těšilo ji ušpinit si ruce od hlíny, tuhle atavistickou potřebu v sobě ale objevila až v dospělosti. Johnnyho bavilo dělat si legraci z toho, jak v té nejtěžší zimě shání ve specializovaných obchodech vzácné sazeničky, jak nakupuje zeminu a drahá přírodní hnojiva. V létě pak vždycky říkával: „Mohla bys mi nakrát jedno to padesátieurové rajče, prosím...“

Sledovat, jak sazeničky rostou, to byl Anniin způsob, jak překonat smutek zimy. Zvláště rajčata, ta jí symbolizovala naději. Rajčata pro ni představovala léto, sluneční záři, horko a děti, které jsou skoro tři měsíce s ní doma, protože mají prázdniny. Odštípla nehty několik lístků. Vůně, která okamžitě naplnila místnost, ji jakoby vrhla na chvíli zpět. Vybavilo se jí to horké léto, kdy strávila hodiny na kolenou a přepichovala rajčata do země na zahradě. Byla unavená, rozpálená

a od práce na zahrádce špinavá, ale milovala to. Milovala to, že je v osmém měsíci těhotenství, že kolem ní pobíhají dvě děti, milovala život ve Francii v krásném domě, ale nesnášela Johnnyho za to, že jí nedokáže věnovat více času, za to, že jí nedokáže více pomáhat. Johnny byl z tohoto pohledu nepoužitelný a nepoučitelný. Byl to ten typ muže, který vás buď okouzlí, nebo máte chuť ho zaškrtit. Nic mezi tím. Onoho dne se to ale všechno sečetlo. Opět byl na celý víkend pryč na nějakém semináři, už zase. Přičetla další večery bez něj ke všem těm večerům, které trávila bez něj, protože se domů z práce vracel až pozdě v noci. Už ji unavovalo být osamělou matkou a už ji unavovaly jeho věčné omluvy. Všechen ten vztek nezmizel a neproměnil se v radost ani poté, když ji překvapil tím, že se objevil v zahradě oblečený do bílého bavlněného trička a krémových plátěných kalhot.

„Znám vás, cizince,“ pozdravila ho. „Jste můj manžel, který ale měl být celý víkend na semináři.“

„Ulil jsem se.“

„Cože jsi udělal?“

„Prostě jsem chtěl být s tebou.“

Byla to tak sladká slova! Tentokrát ale na ni nezapůsobila tak, jak by měla. Ne, byla už zlostí celá bez sebe. „Co že ses navlíkl tak fešácky? Vypadáš nějak moc dobře.“

Johnny ji zvedl, vzal ji do náruče, zaklonil ji dozadu a políbil ji na rty. „To ty vypadáš dobře.“

Zaklonila hlavu ještě více, aby ji mohl políbit na krk, a zaskuhrala: „Jsem tlustá.“

Johnny se dotkl rty jejího hrdla a zašeptal: „Jsi těhotná. Copak ti to nikdo neřekl?“

„Těhotná? Myslela jsem, že je to tím zatraceným francouzským jídlem,“ zaúpěla. „Nesnáším všecko francouzské.“

Rukama jí bloudil po celém těle. „Mám rád, když mám co popadnout.“

XXX

Při pohledu do svitu biolamp se Annie zachvěla. Rychle uklidi-

la nepořádek okolo květináčů, přidala organické hnojivo tvořené rybí emulzí a výtažkem z řas a otřela si ruce do džínů. Do obrovských džínů, do džínů pro tlustou ženu, která se už nemůže omlouvat tím, že je těhotná. Ne, nebyla nějak obludně bachratá, takových třicet liber, Francouzi by řekli patnáct kilo, nad svou ideální váhu. Problém byl v tom, že i kdyby měla tu vysněnou ideální váhu, byla by podle pařížských standardů pořád příliš... řekněme baculatá. Šance, že by našla někoho, no dobře, že by *existoval* muž, který by o ni měl zájem s tím, jak vypadá, byla značně malá. Ne že by po někom takovém pátrala. A navíc... tohle byla Paříž. Každá místní žena byla více šik, dokázala lépe flirtovat a byla mnohem sebejistější, než ona mohla být jen snít.

Zamyslela se nad tou úhlednou řadou sazeniček. Aspoň něco v téhle kuchyni rostlo do výšky, a ne do šířky. Zrovna teď prožívala dny, kdy se s domem identifikovala více než jindy, kdy se mu cítila být zvlášť blízká. A stejně jako dům zoufale potřebovala trochu té N. L. P., tedy „něžné a láskyplné péče“. A stejně jako ten dům pro to potřebovala správně naladěného člověka, který by v ní dokázal najít tu krásu, za níž by se takovou péčí odvděčil. Stejně jako v případě domu začala i u sebe nacházet praskliny, trhliny a šrámy, jichž mohlo jenom přibývat, které se mohly objevit prakticky kdekoliv. A stejně, jako tomu bylo u jejího domu, i u ní samotné se podobné nedostatky mohly skrývat těsně pod povrchem, neviděné, ale hrozící kdykoliv tím, že se objeví všem na očích, že se vše bez jakéhokoliv předchozího varování rozlomí a zničí.

Deset let strávila tím, že dům rekonstruovala, vylepšovala, činila příjemnějším na bydlení, krásnějším, přesto pořád zůstávaly desítky míst, v nichž hrozilo, že se rozpadne. Třeba taková instalatérská síť, ta byla pěkně starobylá. I když slůvko „pěkně“ zde asi nebylo moc na místě. A místo „starobylá“ ve smyslu „stará, a proto krásná“ by se mělo použít „stará, a proto na nic“. Annie ale o nedostacích nepřemýšlela. Dům byl jako další dítě. A stejně jako dítě ho milovala, bezpodmínečně,

a brala ho takový, jaký byl, tedy se všemi vadami a nedostatky, ať už to bylo netěsnící potrubí nebo cokoliv jiného.

Otázkou ale bylo, zda se s tím smíří i budoucí nájemníci, nebo zda to budou spíše lidé postrádající moderní komfort? Okamžitě padlo další rozhodnutí: ne, nebude pokoje pronajímat Francouzům. Už měla plné zuby jejich věčných cigaret a stížností. Stěžovat si ve Francii na něco – trvalo jí roky, než to pochopila – neznamenal, že to *něco* takový stěžovatel odsuzoval. *Au contraire*, byla to známka toho, že na věc myslí, že se jí zabývá. Stěžovat si na něco, to byla činnost, kterou zde proměnili na specifické umění. Ne, její dům byl její svět a byla rozhodnutá, že pouze ona má právo si na něco stěžovat a že tak to musí zůstat i v budoucnosti. Podobně jako Francouzi by se chovali ale i jacíkoliv evropští nájemníci se všemi těmi svými „právy“. Pokud by zde ale měla Američany... Hm, ty by neměla žádný problém vyrazit, kdyby si chtěli nějak vyskakovat. Vzhledem k jazyku, jímž vládla, bylo tedy logické, že se rozhodla pronajímat pokoje výhradně Američanům.

Celé dopoledne horečně mačkala klávesy na kalkulačce a prováděla další a další výpočty. Na to, aby získala tolik, kolik potřebovala, musí sehnat tři nájemníky. Měla čtyři pokoje, které by se daly pronajmout, stačili by jí ale tři nájemníci. Byla si jistá jednou věcí: Za všech okolností to budou jenom ženy. Nebyla si sice jistá tím, zda jsou ženy-cizinky pod její střechou pro ni lepší variantou než muži-cizinci, ale ženy jí tak nějak připadly bezpečnější, už jenom proto, že se budou stýkat s jejími chlapci. Vzpomněla si na to, čím se jednou pochlubila Johnnymu. „Když na to přijde, dokážu nakopat prdel každé ženské.“

„Nebo když k tomu dostaneš příležitost,“ souhlasil.

Byla tedy tak nespolečenská i před tím, než Johnny odešel? Byla tehdy jenom méně vzteklá na celý svět? V duchu si představovala, jak by taková ideální nájemnice měla vypadat. Proč ne tak trochu jako ona sama? Oplácaná, nevhodně oblečená, mezi třicítkou a čtyřicítkou, s vlasy jako vrabčí hnízdo... Ideál-

ní žena by pochopitelně měla být sama. Neměla by být žádný dobrodruh. Mohla by mít dítě. Další dítě, které by se u ní v domě objevilo, by jí přineslo klid. Děti pobíhající kolem..., to je přece tak *správné*. Malovala si to do nejmenších detailů. Taková žena v nouzi, to by bylo něco, čím by se mohla zabývat, něco, co by ji plně zaměstnalo. Neměla by být úplně chudá, to samozřejmě ne, ale mohla by být zranitelná a zraněná. Byla by jemná. Ano, měly by to být ženy, hledající příležitost začít v životě znovu, ženy, které nejsou takové bojovnice jako ona sama.

Otevřela by jim dům, pomohla by jim. A ony by jí oplátkou naplnily její čas... A pokud všechno vyjde, jak si představuje, bude moci i následující jaro přesazovat sazeničky rajčat z květináčů do hlíny zahrádky za domem.

Nejdříve si to ale musí vyjasnit s Lucasem.

„Tak tohle,“ zakroutil Lucas hlavou, „je snad vůbec ten nejhorší nápad, o jakém jsem kdy slyšel. *Une très mauvaise idée.*“ Odkášlal si, vytáhl z kapsy kapesník a delikátně si jím poklepal na oči. Annie si s překvapením uvědomila, že to je opravdový kapesník, ne jeden z těch papírových, které Lucas nosil zřejmě jenom pro ni. Lucas se vzpamatoval, nasadil si na nos brýle na čtení a otevřel svůj jídelní lístek. „Podle mě je *foie gras* tentokrát přímo božské,“ prohlásil.

Seděli spolu u jednoho z nejlepších stolů restaurace Gourmet des Ternes, podniku neskutečně drahého a podniku neskutečně exkluzivního. Možnost navštěvovat podobné restaurace byla jedna z výhod, pokud jste měli Lucase za přítele. Hned u vedlejšího stolu seděla skupinka žen, přímo kvintesence pařížské elegance, a při jídle jedna přes druhou vesele klábosily. Annie si podezíravě zkontrolovala vlastní bílou blůzu, zda na ní nezůstaly fleky, a teprve až teď si všimla, že se halenka po posledním praní musela nejspíš srazit, protože jak jinak si vysvětlit, že ji prsa divže neprotrhávají? Co není, může být, a třeba, než bude tenhle oběd u konce, se bradavky proklubou ven. Číšník

převzal jejich objednávky, tvářil se přitom vážně jako vrchní pohřební ceremoniář a Lucas mu odpovídal stejně funebráckým tónem, což Annie přinutilo nacpat si do pusy najednou celý krajíc chleba, aby nevyprskla smíchy. Když konečně číšník zmizel, odpověděla Lucasovi s plnou pusou. „Celé měsíce mně do zblbnutí opakuješ, že musím se svou finanční situací něco dělat, a když se k tomu nakonec fakt rozhoupu, našťveš se.“

Lucas se přihrbil, jako by na svých ramenou musel nést celý francouzský státní dluh. „Říkal jsem, že máš dělat *něco*. Ne cokoliv. Cizinci nás připraví o to, jak jsme zvyklí žít – jak se nám usadí v domech, nebudeme se jich už nikdy moci zbavit.“

Annie konečně spolkla ten ohromný žvanec chleba a pozvedla bradu. „Opravdu pečlivě jsem si je vybírala.“

„Po telefonu? *Pečlivě*, a po telefonu?!“

„Když se s lidmi bavíš po telefonu, můžeš přijít na spoustu věcí. A já umím být hodně vnímavá.“

Lucas pokrčil rameny, během tohoto rozhovoru snad již podesáté. Bylo to velmi francouzské gesto vyjadřující kombinaci nesouhlasu a podráždění. Aby to podtrhl, protočil panenky vzhůru.

„Jsem vnímavá. A nemusíš mě poučovat.“

„*C'est une très mauvaise idée*,“ vydechl Lucas znovu, tentokrát již přímo zoufale.

Následovaly předkrmy. Pro něj *crudités*, syrová zelenina, pro ni *foie gras* – kachní jatýrka v sádle – a další půllibra, kterou jí za tenhle prohřešek ukáže váha. Sledovala Lucase, jak jí, a podařilo se jí skrýt úsměv. Lucas působil tak trochu degenerovaně, ale ve zvláště dobrém smyslu. Vypadal jako starý šlechtic, jako potomek nekonečně dlouhé linie šlechticů. Ne, opravdu nevypadal špatně. A měl styl, o tom žádná. Byl vysoký, štíhlý a nesmírně, nesmírně korektní. Mohl by vypadat jako dokonalá partie a sen každé ženy, vyzařovaly z něj ale zvláštní vibrace. Byl podivnou kombinací sukničkáře a utajovaného gaye, inu typ muže, který žije snad jenom v Paříži.

Lucas byl Johnnyho dobrý přítel, takže ho znala už dobrých

dvanáct let. Ale teprve po Johnnyho smrti se Lucas stal *jejím* přítelem. V době, kdy byl *Johnnyho* přítel, příliš mu nedůvěřovala. Chodíval příliš dobře oblečený, působil příliš aristokraticky, byl to příliš velký playboy, který se nikdy neoženil, a co věděla, neměl nikdy ani žádný pevný vztah. Byl vždy neuvěřitelně zdvořilý, pečlivě formuloval věty a vyslovoval slova, trval na tom, že jí bude líbat ruku, jako by byla nějaká pošahaná anglická královna nebo někdo podobně divný. A přitom, jak si začala postupně a až s odstupem uvědomovat, nic z toho v žádném případě nebyla póza. Byla to snad jeho chyba, že se mu v mládí dostalo skoro aristokratické výchovy? Od chvíle, kdy se z nich stali přátelé, se naučila oceňovat i jinou stránku Lucase. Jeho smysl pro humor, půvabnou naivitu, trpělivost, neochvějnou spolehlivost a – toho si cenila nejvíce – naprostou poctivost.

Lucas žil sám v až nechutně honosném bytě v devatenáctém *arrondissementu*. Jídlo mu připravovala a košile žehlila prastará *madame* Dubois, a dělala to posledních dvacet let. Lucas měl i partnerky, a nebylo jich zrovna málo. Omlouval to tím, že pořád hledá, že pořád doufá, že jednou potká ideální ženu. Všechny tyhle vztahy nevztahy trvaly natolik dlouho, aby umožnily Lucasovi Annii zasypat historkami, v nichž se hovořilo o takových tématech, jako byla Lucasova sexuální výkonnost (údajně mimořádná) a velikost jeho penisu (údajně ještě mimořádnější).

„A jak tedy chceš najít ty správné nájemníky?“

„Dala jsem si inzeráty do novin v Chicagu, L. A. a v Cincinnati.“

„Američané!“ zasténal. „*Pourquoi?*“

„Chicago, protože tam hrají Bulls, v Los Angeles jsou Lakers a Cincinnati jsem si vybrala kvůli Reds. Nějak jsem začít musela.“

„To je konec. Konec.“

Připomněla si, že to, co s ním vede, je koneckonců boj a že pro jednu je to ona, Annie, kdo tahá za delší kus provazu.

A také to, že sedí v exkluzivní restauraci. Ztišila hlas.

„Vždycky jsi mě podporoval. Potřebuji, abys mi s tím pomohl i teď. Abys mi poradil.“

Lucasovy světle modré oči na okamžik zesmutněly. Strčil si vidličku do úst, chvíli pomalu přežvykoval a pak řekl: „Mohla by ses i s chlapci nastěhovat ke mně. A dům bys mohla pronajímat celý do té doby, než by se prodal.“

Klidný a pevný, pomyslela si a vyjekla: „To myslíš vážně? Tři hyperaktivní kluci a já, tvoje ušmudlaná kamarádka, žijící společně s tebou v té tvé pobočce Louvru?“ Na potvrzení svých slov a jako nechtěnou demonstraci toho, co mínila slovem „ušmudlaná“, Annie máchla rukou, přičemž převrhla skleničku s luxusním château margaux. Rudé víno se sotva dotklo sněhobílého ubrusu, když se jakoby z prázdnoty zhmotnili tři číšníci. Jeden jí doplnil skleničku, druhý ubrouskem zakryl zneuctěný ubrus, třetí tam jenom tak stál, zřejmě jako vizuální štít bránící ostatním návštěvníkům restaurace vidět, co se zrovna stalo. Stačilo pár okamžiků a všichni tři zase zmizeli.

Lucasovi jako by v tu chvíli došlo, jak by mohl vypadat nájezd Annie a jejích chlapců do jeho bytu. „Pokud bys ten dům prodala, mohla by sis pronajmout něco menšího na okraji Paříže a ještě by ti zbylo na slušnou rentu, ze které bys mohla žít.“

„Okraj Paříže! *La banlieue*?“

„Má drahá, neměníš se nám v jednoho z těch pařížských snobů?“ Lucas zamával ve vzduchu kouskem zeleniny napíchnutým na stříbrné vidličce a dodal: „Samozřejmě by ti to vyrovnalo dluhy na kreditních kartách a zaplatilo nedoplatky za elektřinu a telefon. Myslel jsem, že bys pak třeba mohla překládat, dělat něco, kde by sis sama určovala pracovní rozvrh.“

„Překládat? A na předměstí?“ Vyrazila to ze sebe zřejmě příliš hlasitě, protože Pařížanky sedící u sousedního stolu na ně na okamžik překvapeně pohlédly, pak se ale zase odvrátily.

„Jak jsem řekl, snob,“ pokýval hlavou Lucas.

Annie cítila, že jí vlhnou oči. V tu chvíli sama sebe nenáviděla. Zase ty pitomé slzy. „Můj dům je pro mě celý život, a ty to víš.“

„Vím, jasně, že vím,“ přikývl Lucas. „Podívej se ale na sebe. Měla bys z toho baráku někdy vylézt do opravdového světa, zjistit, jak vypadá skutečný život. Pořád jsi mladá. A krásná.“ Annie pokrčila nesouhlasně rameny, Lucas ale trval na svém. „Ale ano, jsi. Můžeš si zařídit nádherný život. Co takhle navázat nějaký vztah?“

Annie pozvedla jedno obočí ve výrazu kombinujícím nedůvěru a zděšení současně. „Vztah?“

„Zkus se na to podívat z té lepší stránky. Mohla bys třeba znovu začít řídit auto, mohla bys něco studovat, třeba cestovat.“

„A proč si myslíš, že bych něco z toho asi tak chtěla? Jsem nejspokojenější, když jsem doma.“

„Spokojená, to možná jsi. Ale co šťastná? Jsi šťastná?“

„Co to je vlastně to štěstí? Ten dům a moji chlapci okolo mě, to je všechno, co potřebuju.“

„A co třeba ten vztah? Někoho, kdo by tě měl rád.“

Potrásla hlavou. „Co to s tebou kčertu je, Lucasi? Vztah? To si mám pořídit čokla?“

Lucas zaváhal, jako by se mu nechtělo to slovo vypustit z úst. „*Un homme?*“

„To je jenom pověra, kterou si vymysleli muži, že žena nemůže být celá bez chlapa. Nepotřebuji muže. Mám muže.“ Zarazila se. „Měla jsem muže. A nevěřím tomu, že by mi na dveře zatukal perfektní chlap podruhé v životě. To je jenom další pověra. A kromě toho,“ chytila Lucase za ruku, „mám tebe. K čemu bych potřebovala jiného chlapa?“

„Ano, mě máš,“ přikývl Lucas a pohlédl stranou.

„Je to dobrý nápad, a ty to víš,“ vrátila se Annie k původnímu tématu.

„Nedělej to.“

Annie dopila sklenici. „Už jsem to rozjela.“

Po obědě se rozešli. Lucase se jí sice přesvědčit nepodařilo, sama se ale ve svém rozhodnutí jenom utvrdila.

Pochopitelně byla rozhodnuta s ničím nezačínat, dokud si o všem nepromluví s chlapci, především samozřejmě s Maxencem. Ne že by potřebovala jejich souhlas, ale věděla, že pravda o tom, jak na tom jsou s penězi, vyjde brzy najevo, takže je dobré seznámit je s tím, jak se dá všechno vyřešit. Pochopí to. Maxence nejspíš řekne to své: „Dabljú tý ef.“ WTF byl nový výraz v jeho slovníku. Kde se to naučil? Zvláště ji štvalo, že se Maxenceovi podařilo najít skulinu, jak obejít zákaz používat sprostá slova. Nemůže mu ale přece vyčítat, když jenom vysloví tři písmena za sebou... Ale naučili se to od něj i jeho bratři a teď říkali WTF prakticky na všechno.

Když se přiblížila doba, kdy je vyzvedávala ze školy, usadila se na protější straně ulice, než stála školní budova, aby se co nejvíce oddělila od davu čekajících matek a od rozhovorů, které mezi sebou vedly. Čekala a sledovala přitom překrásné francouzské maminky, vždy chodící v párech nebo malých skupinkách, překotně něco vyprávějící nebo se smějící, vždy ale elegantní, vždy půvabné. Sledovala je z protější strany ulice a pokaždé si lámala hlavu, o čem si tak asi mohou povídat. Co mohlo být tak vzrušující? Nejspíš chodily s dětmi do parku, nebo se navzájem navštěvovaly u sebe doma. Sama měla přátele ve Státech a občas s nimi komunikovala, příliš často to ale nebylo. Od chvíle, kdy se přestěhovala do Francie, nepocítovala potřebu hledat si kamarádky. Johnny byl všechno, co potřebovala, a byla natolik zaměstnána tím, že měla děti, že jí úplně uniklo tohle prázdné místo v jejím životě. Teď si ho sice vědoma byla, na všechno už ale bylo pozdě. Už zapomněla, jak se získávají přátelé, měla pocit, že je to něco strašně těžkého a záhadného! A francouzské ženy pro ni byly navíc pořád tajemné. Byly tak jiné, tak moc se lišily od toho, co znala a čemu rozuměla. Nebylo to ale jenom tím, že to byly Francouzky. Annie zjistila, že ženám nedůvěřuje, že k nim

cítí cosi jako odpor, že je vidí jako své konkurentky. Nejspíš to byl pozůstatek z dob, kdy se snažila držet všechny ženy co nejdál od Johnnyho.

Ozval se školní zvonek, prakticky ve stejnou chvíli se otevřely velké dřevěné dveře a děti se vyřítily ven z budovy. Barevné kabáty, čepice, batohy, boty, kočárky a slunečníky, to vše v mumraji hlasů. Konečně uviděla své chlapce a srdce jí poskočilo. Jako obvykle, než se vydali přes ulici, navzájem se našli. Zamávala jim, aby zůstali, kde jsou, a sama se vypravila přes cestu za nimi. Maxence, nejstarší, devítiletý starý-malý muž, tak mladý a tak dospělý, tam stál a držel každou rukou jednoho bratra.

Zamířili společně domů a Annie poslouchala, co dělali celý den. Nechala je mluvit, než došli k cukrárně, kde se zastavila. Jahodové tartaletky byly nechutně drahé – nebylo divu, čerstvé jahody touhle roční dobou –, přesto řekla ano.

„Včera jsi říkala, že jsou moc drahé,“ upozornil ji Maxence.

„Dneska jsou levnější.“

„Pořád stojí stejně. Podívej se. Dvě a půl eura za jednu.“

Annie si povzddechla. „Pro každého jednu,“ řekla pekaři.

Když došli domů, položila před každého chlapce tartaletku, odkašlala si a začala jim popisovat svůj plán. Paula a Laurenta to moc nezaujalo, mnohem zábavnější se jim zdálo počítat si navzájem jahody na svých dortících.

„Co si o tom myslíte?“ zeptala se. „Chcete se něco zeptat?“ Paul a Laurent se podívali na Maxence jako na tu nejvyšší autoritu.

Maxence se otráveně zašklebil, jako by spolkl něco hořkého. „Na jak by to bylo dlouho?“

„To nemůžeme vědět, miláčku. Platili by nám měsíčně. Doufám, že by zůstali tak šest měsíců, možná déle.“

„Šest měsíců!“ zakvílel. Bratři tiše žvýkali, sledovali Maxence. Maxence byl ten, kdo rozhodoval. Byl alfa samec, vůdce celé smečky.

„Neděláme to proto, že by nás to bavilo,“ dodala Annie.

„Taký na tom není nic zábavného,“ zamračil se Maxence. Když to řekl, vypadal úplně jako Lucas. Napadlo ji, jestli se ti dva o tom už náhodou spolu nebavili.

„Máš pravdu. Děláme to proto, že nemáme jinou možnost.“

„Říkala jsi nám, že vždycky máme jinou možnost.“

Znovu si povzdechla. Sémantika v kombinaci s jejím nejstarším! Její měnící se nálady a zoufalé akce ho přiváděly k šílenství. Maxence byl tak pragmatický, tak předčasně vyspělý. Možná proto se v jeho případě snažila zvláště usilovně nehovořit s ním jako s dospělým, za něhož se už považoval. Oslovovala ho asi i proto „miláčku“ mnohem častěji než ty dva mladší. Sebrala síly a věcně, klidně a rozvážně mu odpověděla, přestože už byla vyčerpaná. „Měli jsme na výběr,“ řekla, „buď dům prodat, nebo do něj vzít nájemníky. Rozhodli jsme se pro nájemníky.“

„Kdo to je ‚my‘?“

„My, prostě, samozřejmě, já... Lucas a já jsme se rozhodli...“

Maxence se na židli kolébal ze strany na stranu, ruce měl vražené v kapsách, tartaletka na stole před ním zůstávala pořád netknutá. Annie milovala jeho neposlušné vlasy, jeho pihy, jeho tvrdohlavost.

„Za prvé, Lucas je proti,“ ucedil Maxence koutkem úst.

„Jak to můžeš vědět?“ vyhrkla.

„Má to ode mě,“ oznámil jí Paul vítězoslavně. „Slyšel jsem to a řekl jsem mu to!“

„Tak ty to víš? Víš, co plánuju, ale nic jsi mi neřekl?“

„Za druhé,“ pokračoval Maxence, „Lucas se o ničem nerozhodoval. Ty ses rozhodla.“

Touché. Zhluboka se nadechla. „Takže to bylo jednomyslné rozhodnutí, na němž jsme se shodli... já, já a já.“

Maxence klidně kousl do dortíku. „A co když tím svým jednomyslným rozhodnutím zničíš životy svých dětí?“

„Kluci,“ zakňourala, „vynahradím vám to. Nevím jak, ale vynahradím.“

„Dostaneme internet?“ zajímalo Laurenta.

Pohlédla na chlapce. Správně vypožorovala nenápadné známky toho, že všichni tři velmi dobře vědí, co dělají? Pochopila, proč se jeden vyhýbá pohledu na druhého? „Tak vážně, co se tu vlastně děje?“

„A taky potřebujeme kabelovku, mami,“ pokračoval Laurent. „Opravdu moc a moc a moc ji potřebujeme.“

J

V bance se podepsala: Althea Hoytová. Pokladník Bank of America jí podal kus papíru, na který rukou napsal 50 000 dolarů. Ano, tolik činily její úspory. Právě snížené o 351,23 dolaru, což byla částka, kterou si vyzvedla v hotovosti, aby zůstatek zaokrouhlila na pěkné celé číslo. Za těch 351,23 dolaru si koupí něco pro sebe. Vložila bankovky a mince do peněženky a poděkovala pokladníkovi, dobře si vědoma pohledu, kterým si ji měří.

Vydělat a ušetřit si tolik peněz, to bylo docela náročné. Sice žila sama, ale i tak měla náklady: nájem za byt, jablka, čaj, kabelovku a telefon. Měla ale náklady nízké, vždycky je mívala. Prodala auto a peníze z jeho prodeje, stejně jako to, co ušetřila každý měsíc za pojištění a za plyn, přidávala k úsporám. Teď mohla dělat cokoli a šetřila přitom peníze. Zvláště teď, v zimě, kdy každým krokem spalovala další a další kalorie. Althea neměla žádný cíl, pro který by se snažila si ty peníze našetřit. Cílem šetření bylo šetřit, a teď tohoto svého cíle dosáhla. To, že ty peníze měla, nemělo vlastně vliv vůbec na nic a na nikoho dalšího. Pořád byla stejně sama a jediné, čeho tím, že se odříkala, dosáhla, bylo to, že byla o něco hubenější. Byla nezávislá. Odtržená. Lehká. Neviditelná. Nikomu neubližovala, nikdo se kvůli ní netrápil.

Na prostranství před bankou fučel ledový vítr a točil ve vírech odpadky a shnilé listí. Althea se posadila na lavičku,

pomalou si sundala kožené rukavice a zadívala se na své dlouhé bílé prsty. Střed města, obvykle kypící životem, byl teď pustý. Kolem prošel sem tam nějaký chodec, zimomřivě se choulil do kabátu a pak zmizel. Althea si promnula tváře zledovělymi prsty a pokusila se cítit *cokoliv*.

Dosáhla cíle. Měla padesát tisíc dolarů v bance a více než tři sta padesát dolarů v peněžence na to, aby je utratila. Náhle ale nevěděla, co dělat. Co asi tak dělají lidé s padesáti tisíci dolary v bance a třemi sty padesáti dolary v peněžence? Nic nepotřebovala, neměla žádné přání, které by si chtěla splnit.

Zvedla vyzáblé tělo z lavičky a vyrazila proti větru. Proč ale někam chodit? Kam vlastně jít? Problém byl v tom, že nepravila ani po ničem nemateriálním. Netoužila po lásce, po štěstí, po rodině... Jediné, o co stála, bylo být hubená, a na to žádné peníze nepotřebovala. Neměla nic, co by se za peníze dalo či nedalo koupit. Ne, nechtěla umřít.

Už dávno se jako mrtvá cítila...

Než se Mark vrátil z práce a zatímco se Simon a Lia dívali na animované filmy – Proboha, jak dlouho se děti vlastně každý den dívají na animované filmy? Celé hodiny? –, zavolala Lola jejich rodinnému příteli Louovi Driverovi, který byl shodou okolností i jejich právníkem. Lou byl jeden z nejlepších a nejtvrdších právníků v celém L. A. Lou byl, jak to Mark říkal, jednička. Když žádala jeho sekretářku, aby ho vytáhla z porady, na níž zrovna seděl, jen taktak se jí dařilo ovládnout chvění v hlase.

„Omlouvám se, že tě vyrušuji, Lou, ale nevím, co mám dělat. Mark dneska ráno zase začal o rozvodu. Chtěla bych vědět..., jaká jsou vlastně moje práva?“

Lou se rozesmál, jako by řekla něco strašně legračního. „*Tvoje práva? Ale Lolo, drahoušku, zbytečně to všechno dramatičuješ.*“

„Ale já –“

„*Zhluboka se nadechni, drahoušku. Mark je jenom takový*

samonasírací, to je všechno. Jinak je skvělý. Prostě skvělý. A vím, že tě potřebuje mnohem více, než dokáže dát najevo. Zním ho už dvacet let. Je do tebe blázen.“

Zaváhala. Kolik si toho může dovolit říci, aniž by překročila hranici, kterou si vůči Markovi dovolit překročit nemůže? „Je to s ním pořád takové nahoru dolů,“ řekla opatrně.

Lou ji přerušil. „*To si prožívají všechny páry. Chvíli je to nahoru, chvíli dolů. Ale ty jsi pro něho ta jediná na celém světě a víš to.“*

„Ale on se dokáže tak strašně naštvat, a nemá pro to třeba ani žádný důvod. A pokaždé mi říká, že když s ním nejsem šťastná, mám se rozvést.“

„*Je toho na něho moc, to je všechno. A sám dobře vím, jak se tvůj manžel umí ‚zabejčit‘, ale opravdu si s tím nemusíš lámat hlavu. Nějakým vaším rozvodem se rozhodně nebudu zabývat. Určitě ne, pokud mně kvůli tomu nezavolá Mark.“*

Když Lola zavěsila, bylo jí jasné, na cí straně bude Lou stát, pokud snad někdy k rozvodu dojde.

A Lou byl „jednička“.

Strachem se jí podlamovala kolena. Stála u kuchyňské linky, znečitlivělá hrůzou, a čekala, až se Mark vrátí domů. Nepřítomně přitom listovala deníkem *Los Angeles Times*. Stránky o cestování. Možná to je přesně to, co by potřebovali. Krásnou a dlouhou dovolenou! Třeba by si s sebou mohli vzít i chuťvu. Havaj, Tahiti, Paříž... Pak její zrak upoutaly ty tři prosté řádky textu, ztrácející se mezi barevnými inzeráty, nabízejícími oceánské plavby, a fotografiemi z letovisek z nabídky Club Med.

Začněte v Paříži! Pohodlné pokoje v krásném soukromém domě.

Příjemné prostředí. Děti jsou vítány. Dostupné. Včetně stravy.

V nejlepší části Paříže. Mluvíme anglicky. Volejte ****

XXX

Uslyšela na příjezdové cestě rachotit Markův hummer. Hodila